



CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 204

III Legislatura

Any 1995

Sessió plenària
celebrada el dia 8 de febrer de 1995

Segona reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts.)

— Continuació del debat sobre declaració de política general realitzada per l'Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, de govern valencià.

Intervencions del Síndic del G.P. Esquerra Unida, Diputat Il.lustre Senyor Albert Taberner i Ferrer, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

Intervencions dels diputats del G.P. Mixt, Il.lustres Senyors Miquel Ramón i Quiles i Daniel Ansuátegui Ramo, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

Intervenció del Síndic del G.P. Socialista, Diputat Il.lustre Senyor Segundo Bru Parra.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 10 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 40 minuts.)

— **Debat i votació de les Propostes de Resolució derivades del debat sobre declaració de política general realitzada pel president de la Generalitat Valenciana.**

Proposta del G.P. Popular sobre debat general. Es rebutja.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre un Institut Valencià d'Ocupació. Es rebutja.

Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre un pla de suport real a la comunitat sorda. S'aprova.

Propostes del diputat Miquel Ramón i Quiles (G.P. Mixt). S'aproven les transaccionals a les Propostes R.E. 36.968 i 36.951 sobre ús del valencià i les transferències de l'Inem. I es rebutgen les Propostes R.E. números 36.966, 36.969, 36.972, 36.973, 36.974, 36.975, 36.977, 36.978, 36.979 i 36.980.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 30 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 8 de febrer de 1995. Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 108. Segona reunió.

El senyor president:

Per favor, senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Esquerra Unida, té la paraula l'Il·lustre Diputat Senyor Albert Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories. Senyor president del Consell.

Aquest debat de política general el fem en un context especial. D'ací dos mesos escassament vosté, senyor Lerma, dissoldrà aquesta Cambra per a procedir, d'acord amb les previsions estatutàries, a convocar eleccions a Corts. És un debat, doncs, de final de legislatura que obliga a repassar globalment l'actuació del seu govern en aquests anys. I per a Esquerra Unida aquest debat vol ser també la formulació d'intencions i propostes per al present i per al futur immediat.

Volem un debat útil per a refermar la confiança del nostre poble en les seues institucions d'autogovern. Perquè, malgrat els problemes que patim els ciutadans i les ciutadanes del País Valencià, amb una crisi econòmica que ens ha castigat especialment amb altes taxes de desocupació, Esquerra Unida vol traslladar el seu convenciment que les institucions democràtiques de la Generalitat són el millor i, en tot cas, el nostre instrument per a superar eixes dificultats, per a construir la convivència diària en pau, llibertat i benestar de tots els valencians i valencianes.

El context especial ve determinat també per una situació en el conjunt d'Espanya que, per la seua complexitat i magnitud, ens afecta i ens arrossega a l'hora de conformar un estat d'opinió i d'ànim que, més que no volguérem, és d'oberta insatisfacció entre els sectors socials d'esquerreres i progressistes. Ací, perquè s'acaba la legislatura sense que, al nostre entendre, s'haja aprofitat en el sentit que pertocava les possibilitats d'autogovern. I allà en el marc d'Espanya, perquè la situació de degradació, de bloqueig i de paràlisi del govern central és tal que hom veu com a única eixida democràtica de les previstes en la Constitució la convocatòria de noves eleccions generals que vingueren, efectivament, a construir eixa estabilitat política de què el senyor president parlava ahir mateix.

Ha fet vosté, senyor president, en la seua comunicació una exposició de les relacions del seu govern que, des del nostre punt de vista, no es correspon amb la realitat. Vosté s'apunta tot allò que considera un èxit i ignora la seua responsabilitat directa en l'elecció i execució de polítiques que són, entre d'altres, la causa d'una situació poc desitjable en allò econòmic i social, en les qüestions mediambientals, en la prestació dels serveis públics de la Generalitat.

La seua política, la del seu govern s'entén, i la del seu partit, han produït tanta decepció i tanta desmoralització entre l'esquerra, entre l'electorat progressista que repetidament confiava majoritàriament en vostés, que avui és precis novament posar en peu un projecte capaç de despertar entusiasme democràtic des de l'esquerra per tal de canviar una situació i una pràctica política que poc té a vore amb els valor que, des del nostre parer, han d'identificar sempre l'acció d'un govern que es reclama des de l'esquerra, del progrés. Senyor Lerma, després de tants anys com a president de la Generalitat, eixa falta absoluta d'autocrítica resta credibilitat al seu discurs per al futur immediat.

Fa quatre anys, en el debat d'investidura, identificava vosté l'atur com el problema més important o, en tot cas, la conseqüència més important dels problemes que teníem, el pro-

blema més important social i econòmicament dels valencians, i expressava la seua voluntat en combatre aquest fenomen. Al llarg de tots els debats dels darrers anys hem convingut en la responsabilitat, no única, però sí directa, de les administracions públiques a l'hora d'articular polítiques econòmiques i pressupostàries tendents a corregir una situació evidentment injusta. Doncs bé, vostés tenen i han tingut en aquesta legislatura i en legislatures anteriors la responsabilitat de govern en Espanya, en la Generalitat, en moltes corporacions locals, i no ho han aprofitat. Han gastat el seu temps i el temps de tots els valencians. Hui no pot tornar a demanar-nos, una vegada més, «una pròrroga», per a dir «ara comença la recuperació i ara podem anar millor». Perquè nosaltres creem que no és qüestió de pròrroques, sinó que és qüestió de canviar les polítiques. I hem insistit en eixa idea en totes les intervencions que hem fet en anteriors debats de política general.

Nosaltres, a la vista dels resultat tan poc satisfactoris, i coincidint amb amples sectors de la societat i amb els sindicats, hem demanat que canviaren la política econòmica per a eixir d'aquesta situació. Això és el que en el fons plantegen també els sindicats per molt que vosté vulga presentar-nos el suport dels agents socials al PEV-III com l'adhesió entusiasta a la seua política.

En Esquerra Unida hem valorat sempre i valorem positivament les polítiques que propicien els acords amb els sindicats, amb els agents socials, però vosté haurà de situar exactament la ubicació dels sindicats en relació a la política econòmica del govern central, del seu govern, i sobretot en relació amb els objectius de generació d'ocupació. Que no lleva que puguen haver-hi acords amples i estratègics sobre determinades matèries, però que això no amaga tampoc quina és la concepció que els diferents col·lectius, els diferents agents socials tenen de la situació. Eixa ubicació els ha dut als sindicats a celebrar tres vages generals. Hem demanat el canvi de la política econòmica i repetidament uns altres pressupostos per fer possibles una millor intervenció de la Generalitat per impulsar polítiques d'ocupació. No ens han fet cas i els resultats no poden ser més lamentables: unes taxes elevadíssimes de desocupació que qüestionen seriosament la cohesió social dels valencians i valencianes i que qüestionen la seua política. Tenim en este moment menys persones ocupades ara que a juny del 1991, menys persones ocupades. No únicament és que ha augmentat l'atur, és que tenim menys persones ocupades. A l'inici de la legislatura les persones ocupades en tot el País Valencià eren 1.176.700, front a 1.205.500 a juny del 1994.

L'economia valenciana pateix una greu i persistent crisi estructural —i això ho hem dit i ho hem repetit, fins i tot vostés mateixos en les seues anàlisis així ho expliciten—, una crisi estructural que és la causant de la incapacitat de generar ocupació. L'atur se situa des de fa molts mesos per damunt de 350.000 persones, superant en dos punts la mitjana estatal. Les dones, per exemple, amb un 30%, els joves amb prop del 50%, són els col·lectius principalment afectats. La precarietat en el treball, és a dir, contractes que no són els contractes que entenderíem per contractes estables i per tant per contractes dignes, la precarietat en el treball s'acosta ja al 40%. I els contractes efectuats els darrers dos anys són temporals en prop del 98%.

És a dir, centenars de milers, milions de nous contractes, que de vegades apareixen com a titulars dels mitjans de comunicació, que s'han fet en els darrers mesos, el que no expressen i no expliciten és que, de tots eixos centenars de milers de contractes, de milions de contractes, el 98% són contractes en precari. Són contractes a temps parcial, que de vegades no tenen després cap prestació, i són contractes d'una temporalitat no excessiva que després no permet que eixos treballadors, que eixes treballadores, puguen acollir-se al sistema de protecció.

No negarem nosaltres que alguns indicadors econòmics en aquest moment apunten cap a una incipient recuperació. Nosaltres apostem per la recuperació i per aprofitar-la per a generar ocupació. No ens voldríem sumar a la idea de situar-nos permanentment en la crisi, com si no volguérem nosaltres que esta societat tinguera l'oportunitat d'eixir de la crisi. Apostem per la recuperació i per aprofitar-la per a generar ocupació, aprofitar-la per a consolidar les empreses i propiciar un repartiment de la riquesa més equitatiu.

Ens permetrà, senyor president, que qüestionem, en tot cas, determinats elements de consum amb els que vosté vol demostrar o ens vol il·lustrar en el seu discurs demostrant els signes del final de la crisi com si eixos elements foren elements a valorar des de l'esquerra. El consum de determinats productes que únicament estan a l'abast d'una part de la societat pot ser indicador d'un creixement econòmic, però, en tot cas, pot demostrar també eixa realitat d'un creixement econòmic al servei d'una part únicament de la societat i no al servei de la majoria. La recuperació econòmica possibilita comprar més cotxes, però és fins aquest moment incapaç de generar ocupació estable.

A hores d'ara es viu un procés accelerat de substitució de treball fixe per treball eventual i/o a temps parcials, de manera que la suposada creació de llocs de treball descansa en aquesta substitució que, per tindre un cicle limitat, acabarà amb la generació de més atur, amb menys drets socials. Eixa és la qüestió de fons, de les sensibilitats socials que haurien de presidir l'elecció de determinades polítiques econòmiques o de determinades polítiques legislatives, que en definitiva son la conseqüència de l'elecció de polítiques econòmiques quan s'afronten les reformes laborals de la manera que s'afronten.

Per altra banda, el salari mitjà del País Valencià es situa entre un 10 i un 20% per baix de la mitjana estatal. Açò ve a demostrar que els salaris baixos i precarietat no generen ocupació, sinó més atur.

Este és el balanç de gestió de la legislatura en el factor econòmic i social més significatiu, com és el mercat laboral: balanç negatiu i desalentador.

I és que xifrar mecànicament les possibilitats de generar ocupació en el creixement econòmic incontrolat o en les condicions que unilateralment marquen els empresaris, referides sempre a la disminució dels costos salarials i socials, ens du, como s'ha vist, a un model econòmic de creixement sense ocupació, socialment injust i que augmenta les desigualtats socials. És la filosofia que alimenta la reforma laboral contestada per un vaga general ara fa un any, que, a més a més, disminueix els nivells de cobertura per desocupació i altres nivells de protecció social.

I, malgrat els signes de recuperació, el Banc d'Espanya, per exemple, en el seu informe econòmic del tercer trimestre del 1994 insisteix que «es mantinguen les millores de competitivitat de les empreses a través de la contenció del creixement dels costos de producció i dels preus». Traduït a llenguatge vulgar: ajust salarial. Que es continue controlant tota la qüestió dels salaris com si fóra el determinant per a assegurar eixa competitivitat guanyada en estos principis de la recuperació. I eixa és la política que després se segueix, la política que emana dels informes que vénen del Banc d'Espanya. Doncs perfecte. Com sempre, com deia, l'ajust salarial.

I per a Esquerra Unida mantenir les millores de la competitivitat mitjançant salaris baixos i disminuint despeses socials és un esquema de funcionament que genera grans contradiccions, deprimint la demanda interna, per exemple, dificultant la creació d'ocupació i provocant un repartiment de la riquesa cada vegada més regressiu.

El dilema no pot ser elegir entre elevada desocupació o creació de llocs de treballs de baixa qualitat. En tot cas, la fôr-

mula de treball seria aquella que «a lloc de treball de característiques estables, fóra ocupat per un treballador de manera estable, que eixa ocupació fóra realment estable». Perquè acceptar el xantatge de la precarietat per a crear ocupació ens du al model laboral americà basat en el dualisme social, fortament desregulat, precaritzat i amb una mínima protecció social. Escoltant la lectura que vosté, senyor president, fa, els 350.000 aturats d'este país, de la nostra comunitat, tindrien, en tot cas, la lamentable certesa que l'única via per a aconseguir un treball és la seua contractació en precari. Més o menys llarga, però contractació en precari. I no sempre amb els mínims drets de protecció social.

El nostre país, més que ninguna altra comunitat autònoma, per les característiques pròpies d'una economia amb forta vocació exportadora i per la importància del turisme, hagué de patir les polítiques de sobrevaloració de la pesseta i dels tipus d'interés que foren la causa d'una major profunditat de la crisi a la nostra comunitat. Els canvis que en este aspecte s'introduïren entre el 1992 i 1993, amb tres devaluacions de la pesseta, ajudaren a corregir eixa situació, però no pogueren compensar els altres aspectes del primer Pla de convergència que s'estava posant en marxa, fracassat perquè el context en què s'aprovava era un context de recessió i no un context de creixement.

Ara, amb l'actualització del primer Pla, es persisteix en la mateixa política de convergència nominal i el que deuria ser un instrument per a la recuperació econòmica i la generació d'ocupació imposa unes condicions negatives per a la reactivació de l'economia, que ens allunyarà de la convergència real que seria desitjable amb les economies europees. I podríem posar un exemple. La pesseta se situà en un terreny de canvi molt més raonable, baixaren els tipus d'interés, això va permetre determinades inversions. Aquesta setmana passada, o l'altra, va haver un repunt i han tornat a pujar els tipus d'interés. Immediatament, per a aconseguir controlar la inflació i que no es dispare el dèficit s'ha hagut de fer un retall que el ministre Solbes el plantejava per damunt de 500.000 milions de pessetes. I eixos retalls al final impedeixen que hi haja inversions en economia productiva, que se seguisquen les inversions previstes en infraestructures o eixos retalls el que fan és llevar de la protecció social.

I en eixe model de convergència amb Europa podrem estar insistint, apretant, perquè finalment no puguem complir els requisits de convergència, i a més a més hàgem desaprofitat eixa possibilitat que tenim, en un moment d'incipient recuperació econòmica, de consolidar-la, de fer que les empreses puguin assentar-se competencialment en eixe moment, que és possible, perquè hi ha un context internacional favorable.

Jo sé que és difícil abstraure's de la interrelació de les polítiques econòmiques que s'hagen de dissenyar com a pròpies des de la Generalitat, des de l'Estat o des d'Europa, però del que no devem fugir mai és de la responsabilitat de lluitar en tots els àmbits, per complicats que siguen, per a defensar els interessos valencians i els interessos dels qui més ho necessiten. Hem de dir la nostra opinió allà on tinguem forus per a dir-la i allà on tinguem influència, per tal que les decisions finals siguen decisions favorables per a nosaltres.

Vosté, senyor Lerma, li ho recorde en totes les etapes i en totes les polítiques, ha donat per bona la política del govern central. I ahir ho feia. I lligava poc menys que la seua sort i la sort del País Valencià doncs a la sort de la política i a la mateixa sort i a la mateixa estabilitat del govern central. I de vegades eixa política ha estat nefasta per als interessos del país i injusta per als treballadors i treballadores amb feina o sense.

Una política que situa en els salaris i en les condicions de treball, com deia, el problema central de la nostra economia.

Si en el fons d'alguna manera haguera de resumir la reforma laboral, seria d'eixa manera, una política que situa en els salaris i en les condicions del treball el problema central de la nostra economia.

Disfressar eixa realitat amb la muntanya de dades tan satisfactòries, com vosté ens ha obsequiat, és una opció repetidament emprada. Ni tan sols discutiré... Perquè no vaig a discutir el que puga ser evident ni discutiré que siga així. En tot cas, per a Esquerra Unida els paràmetres del benestar individual i col·lectiu no vénen determinats per això, sinó per la creació de llocs de treball, per les característiques d'aquestos, per la capacitat de les rendes de treballadors i pensionistes, per la prestació de serveis públics de qualitat creixent en educació, en sanitat, en protecció i serveis socials; per les reconversions ecològiques necessàries dels sectors productius per tal de preservar l'entorn.

I, dit siga de pas, eixes polítiques, a més a més, són fortament generadores d'ocupació, garantint així un desenvolupament ecològicament fonamentat, que és el més segur i raonable per a assegurar la mateixa competitivitat de les empreses. Competitivitat, una vegada més, assenyalant, no vindrà de la mà de la reforma laboral, via preus, via costos salarials baixos. La competitivitat de les empreses i la seua permanència en el mercat ha de basar-se en la qualitat, en la formació professional del capital humà, en les inversions en I+D, en organització del treball, desenvolupament de les xarxes comercials amb polítiques industrials, turístiques, agràries i comercials actives que intervinguen impulsant totes les potencialitats de la nostra societat i accelerant la superació del dèficit d'infraestructures per tal de vèncer els estrangulaments del medi físic. Possibilitant també, i ahir vosté ho anunciava, i nosaltres ho hem dit ja des de fa molts anys també, possibilitant el Banc Públic Valencià que hem vingut reclamant, com deia, des de fa anys, com un instrument útil a la política de suport financer a les xicotetes i mitjanes empreses.

Treballar en eixa direcció i formular plans efectius de foment de l'ocupació i repartiment del treball amb la participació dels agents socials estem segurs que és la millor garantia per a marcar objectius de plena ocupació i que aquestos puguin anar complint-se paulatinament.

De tots els factors necessaris per a les reformes estructurals que la nostra economia precisa, l'educació, la capacitat i competència professional dels valencians i valencianes és en allò que de manera més directa pot i deu intervenir la Generalitat, per ser aquesta una competència exclusiva del nostre autogovern. Al debat d'investidura vosté expressava que la formació i la investigació anaven a ser els elements prioritaris de la seua política.

L'element clau de la posició competitiva del País Valencià en el context estatal i europeu és el capital humà. Crec que és una formulació que podríem compartir-la, i de fet en totes les intervencions de vosté ahir, i de la resta dels grups que també parlaren, doncs coincidirem en esta apreciació. La necessitat d'innovacions i de competència professional implica, en tot cas, la superació de l'actual nivell de formació de població. El nivell educatiu del País Valencià, malgrat les coses que s'han fet, la generalització de l'ensenyament obligatori, eixe nivell educatiu encara és molt baix, com ho demostra el fet que més del 50% de la població de més de 14 anys no disposa del graduat escolar. Més del 50% de la població de més de 14 anys.

Una part important del jòvens que han passat pel sistema educatiu es troba en situació d'analfabetisme funcional i el fracàs escolar es manté en uns nivells al voltant del 30%. Aquestes xifres, que donen una imatge molt diferent de l'oficial, de la situació formativa del País Valencià, tenen unes conseqüències directes sobre la nostra competitivitat. I, malgrat això i de les repetides promeses del seu govern, senyor Lerma, continua sense elaborar-se, per exemple, el mapa esco-

lar, que es fonamental per a redefinir les necessitats i les inversions en infraestructures educatives per a garantir adequadament les previsions de la reforma educativa.

Continua la disgregació del sistema educatiu sense elaborar-se el Pla Integral d'Ensenyaments Tècnics-Professionals que integre la formació professional i ocupacional amb la participació de sindicats i organitzacions empresarials. Continua la inadequació entre la demanda del mercat de treball i l'oferta de formació professional ocupacional. Quants administratius i administratives estem formant per a allò que són les necessitats de la nostra economia, de les nostres empreses? I, per contra, quants treballadors, quants estudiants estem formant per a ocupar tots eixos llocs que la indústria, que l'agricultura, que els serveis demanen en aquest moment? Hi ha un desfasament, no hi ha una relació entre l'oferta i la demanda real de la societat i de les empreses.

Continuem destinant a educació el 3,35% del PIB, quan a la resta d'Espanya es destina, per exemple, el 4,2% i en Europa el 6%. En inversions públiques en I+D es destina un escàs 0,4% del PIB, del PIB del País Valencià. No entre que també a nivell de l'Estat altres inversions estan aquí, que en tot cas eixe 0,4 queda molt lluny de l'1,1% de l'Estat i molt lluny del 2% de la Unió Europea.

Està bé que reivindique vosté la descentralització dels plans d'investigació del CSIC, però a més a més el País Valencià, la Generalitat, ha de fer un esforç suplementari, i també la iniciativa privada, per a aconseguir equipar-se a eixe nivell europeu. Les previsions del Pla Valencià de Ciència i Tecnologia deuriem de contemplar, per a realment suposar un canvi substancial, deuriem de contemplar arribar a dedicar a investigació l'any 99, d'ací al 99, eixe 2% de la mitjana europea.

El seu compromís davant d'aquestes Corts al voltant de les dues noves universitats a Elx-Alacant i a Xest, fins ara, senyor Lerma, no són sinó paraules, perquè no estan mínimament pressupostades als pressupostos de la Generalitat per a l'any 95. I podem compartir que és per aquí per on cal anar avançant en l'oferta educativa, però a l'hora de concretar-ho jo recorde que el Grup d'Esquerra Unida presentà una esmena als pressupostos per a dotar inicialment eixa partida que fera possible avançar en la concreció, quan estigueren les coses madures, per a la construcció i el desenvolupament de les universitats, de les noves universitats a Elx-Alacant i a Xest. Però, bo, eixa esmena va ser rebutjada, com bé recorden.

En sanitat, malgrat no haver-se aconseguit el desplegament de les previsions del nou model sanitari, els increments pressupostaris són inferiors a la mitjana. En atenció primària enguany no es compliran els compromisos de construcció dels centres de salut previstos al PEV, tot i que vosté podrà presentar tota una sèrie de projectes amb dotacions ridícules, que aprofitaran per a dir que ja s'ha començat la construcció de tals o quals centres. I és veritat que, quan es comencen les coses, doncs finalment no hi ha més remei que acabar-les. Cal acabar-les i s'acaben. Però, clar, donar per fet i dir «ja hem construït 10, 15 centres que tenen dotacions de 15, 20 milions de pessetes» doncs tot el món sap el que donen 15 ó 20 milions de pessetes a l'hora de construir un centre de salut, per modest que aquest siga.

Les llistes d'espera, el creixement de les despeses de farmàcia, sense que s'aconseguisca frenar d'una manera significativa aquesta tendència, i a més a més aquí està el conflicte no resolt amb les farmàcies, que nosaltres creem que cal resoldre, i que s'ha de resoldre amb valència, i s'ha de resoldre en la línia del que ja el mateix Consell de Salut havia en un moment donat el seu suport.

Quan es va aprovar l'anomenat «medicamentazo», nosaltres ja vam dir: «ha perjudicat els usuaris i, a més a més, no ha

aprofitat per a racionalitzar i retallar les despeses farmacèutiques». Es prescriuen menys receptes, és cert, però més cares, i amb dosis excessives, que les més de les vegades es queden als calaixos de les cases sense usar. I això és un «despilfarro», és un «despilfarro». Finalment, resulta que els beneficiats no són els ciutadans, no és la Generalitat, sinó que són els laboratoris i les mateixes farmàcies.

Nosaltres ho hem repetit des d'ací i diem que és precís prendre mesures d'intervenció en el mercat dels medicaments, promocionant l'ús de genèrics, exigint la reducció de les dosis a les estrictament necessàries, creant una empresa pública d'àmbit estatal i, tenint les competències com les tenim, la relació del que és la sanitat pública valenciana amb les farmàcies deuria abordar-se possibilitant eixe conveni propi entre la conselleria i els farmacèutics, que fóra útil, que fóra beneficiós per al conjunt de la ciutadania.

En defensa i millora del sistema sanitari públic plantejem que s'hauria d'abordar de manera immediata, com a criteri l'augmentar com a mínim en un punt les despeses sanitàries en relació al PIB, fins assolir la mitjana de la Unió Europea. Assegurar els pressupostos no canviants per a un perfecte control de les despeses. Disminució progressiva del capítol de concerts, en línia de rendibilitat i augmentar la cobertura del sistema públic. Ahir es parlava d'augmentar els concerts en un altre sentit, en el sentit de privatitzar, no en el sentit d'articular racionalment i raonablement les necessitats amb els mitjans que tenim. Nosaltres apostem perquè es rendibilitze al màxim el que són ja instruments públics i, per tant, que des del sector públic, amb els seus propis instruments, estiguem en condicions d'oferir la sanitat, la salut més digna per a tots els valencians i valencianes. Estem perquè hi haja una proposta controlable de congelació de les despeses farmacèutiques i estem perquè hi haja en el camp de la sanitat una línia pròpia d'investigació en projectes d'I+D.

Augmentar eixes inversions per a garantir l'extensió del model d'atenció primària al cent per cent de la població. Model d'atenció primària que nosaltres hem contribuït també amb les nostres propostes i amb la nostra política. Completar la xarxa d'assistència especialitzada per a cada àrea de salut. Abordar la planificació de la xarxa integral d'atenció geriàtrica. L'execució del Pla de Salut Mental, que no s'ha complert, així com la transferència dels serveis locals en aquest aspecte. Assegurar en els centres públics l'IVE, la interrupció voluntària de l'embaràs. De fet, s'ha produït un desmantellament d'aquesta prestació en la sanitat pública valenciana i una aposta per la privatització d'aquest servei que no podem comparir i que la denunciem.

En medi ambient, junt a accions i legislació positiva en sanejament i depuració d'aigües, la Llei del patrimoni forestal, la d'espais naturals o la recentment aprovada d'emergències, continuen pendants greus problemes referits al tractament dels residus sòlids urbans. Vosté feia menció també en la seua intervenció, senyor Lerma, a la contaminació acústica. Presentà el meu grup una proposició de llei en este sentit, acordarem que posaríem en marxa no la llei, que era una cosa que hauríem de madurar, però posaríem en marxa una unitat d'intervenció per a començar a treballar en els temes de la contaminació acústica i allò també s'ha quedat en el calaix de l'oblit.

I continua l'agressió sobre el territori provocada pels incendis forestals. Així, continua pendent un pla en positiu per a la promoció dels nous valors mediambientals, que s'haurà d'abordar amb plans específics de reconversió ecològica del sector productiu, amb un pla energètic alternatiu al País Valencià. O l'ampliació dels espais protegits d'acord amb la nova legislació. Anys i anys fa que la Generalitat Valenciana no declara cap nou espai protegit en el nostre territori. Acabem

d'aprovar la Llei d'emergències i allí es contempla, i ens alegrem un montó, la protecció sobre la marjal Pego-Oliva. És cert que això ho acabem d'aprovar, però durant anys hem estat sense aprovar ni un sol espai protegit.

Els incendis forestals malauradament no perden actualitat a les nostres comarques. Sembla que patim una maledicció bíblica any rere d'any. La Generalitat encara no té una estructura consolidada de defensa forestal suficient en recursos econòmics, tècnics i humans. La superfície cremada la sabem i ens demostra que encara estem lluny d'aconseguir l'eficàcia raonable en la lluita contra els incendis, tot i que la suma de factors negatius que s'han produït este estiu passat —calor, vent, sequera— ha estat extrema. Però cal recordar que aquests factors per si mateixos, allà, en el camp, sense que cap altre factor intervinga, no produeixen incendis. Podran ser, en tot cas, efectes multiplicadors una vegada iniciat l'incendi forestal, però ells per si mateixos no produeixen incendis. Alguna cosa falla en la prevenció.

Tenim un bon resultat en gran mesura de la intervenció humana, que al llarg de decennis s'ha dedicat a repoblar de forma massiva i indiscriminada les nostres muntanyes amb espècies de creixement ràpid i rendibles per a l'explotació de fusta, bàsicament de pi blanc. I això comporta, entre altres conseqüències, l'afavoriment dels incendis, atesa la seua facilitat per a cremar-se. Cap zona de la zona mediterrània s'ha vist lliure de l'assot del foc, si bé cal recordar que el nostre país ha estat percentualment el que més ha sofert les conseqüències tant pel que fa a la irreparable pèrdua de vides humanes com a la superfície afectada.

Un altre fet distorsionador en 1994, i que ha tingut una incidència negativa, ha estat la transferència de competències en l'extinció de la Conselleria de Medi Ambient a la d'Administració Pública. La recent aprovació de la Llei d'organització dels serveis d'emergències de la Generalitat per aquestes Corts representa, des del nostre punt de vista, un pas positiu cap al comandament unificat de tots els mitjans destinats a la lluita contra els incendis forestals.

Des del nostre punt de vista, caldrà encara ampliar el conveni amb l'Icona pel que fa a la quantitat i a les hores de vol dels hidroavions. Complementar els mitjans propis amb la potenciació del voluntariat civil en tasques preventives, però també en tasques d'extinció, sempre que estiguen ben preparats i sempre que hàgem preparat adequadament a eixe voluntariat que sí solidàriament estaria disposat a intervenir quan es demandara.

Disposem encara d'uns quants mesos per aprendre de les errades passades, per posar en pràctica les conclusions de la comissió d'estudis contra incendis d'aquestes Corts i per a intentar començar la temporada de 1995 amb una estratègia nova que augmente l'efectivitat pel tal d'aconseguir reduir al màxim el nombre d'incendis i el d'hectàrees cremades. A la prevenció i a la concienciació general de la població hauríem de dedicar el major esforç. I al desplegament de les lleis que acabem d'aprovar també.

La política forestal global, aquella que parla de defensa del bosc, de lluita contra l'erosió i contra els incendis, no ha d'estar sotmesa a l'atzar dels canvis de la conjuntura política i seria bo que així ho explicitàrem tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, i vosté, senyor president, seria bo que en aquest tema aconseguira un pacte amplíssim entre el Consell de la Generalitat, els grups parlamentaris i els col·lectius socials implicats, que fixe les línies d'actuació a llarg termini previstes a la Llei forestal del País Valencià.

Esquerra Unida proposa, per a aconseguir una major eficàcia en la prevenció i extinció d'incendis, la col·laboració i cooperació amb els plans d'altres comunitats autònomes que fiten amb nosaltres.

En agricultura, al retard en iniciar significativament la reforma de les estructures agràries per tal de consolidar explotacions familiars modernes i viables, s'ha vingut a sumar la sequera. Agricultors de secà i de regadiu pateixen pèrdues en collites i en arborat de difícil recuperació. I, davant d'eixes pèrdues ja quantificades, la Generalitat ha d'exigir que la Unió Europea destine recursos suficients per a pal·liar en allò possible la catàstrofe.

El Pla de modernització del regadiu valencià presentat per la conselleria, així com les mesures d'actuació urgent per a augmentar la quantitat d'aigua disponible i l'ús més eficient d'aquesta, des del nostre punt de vista no van a tenir una repercussió significativa immediata, tot i que en la perspectiva d'una situació de creixent escassetat d'aigua és imprescindible buscar en l'estalvi la major font d'abastiment.

Una vegada més hem d'apostar per l'aprovació del Pla hidrològic, que assegure, si més no, el manteniment dels regadius valencians i controlar i impedir les transformacions pirates de secà en regadiu, que encara s'estan produint en el nostre territori. Sense preguntar-nos a més per a què. No pensem si és per a produir excedents agraris o per a fer altra cosa. Segurament és per a fer altra cosa, que té molt a veure amb allò d'amagar els diners negres i demés.

La reforma de les OCM del vi i de fruites i hortalisses ve a rematar la manca de perspectives esperançadores per als nostres llauradors. L'administració, les Corts i el sector hauran de mantenir una actitud ferma en la reivindicació d'una resolució raonable i favorable als nostres interessos. I saludem com a positiva la creació d'una mesa entre el sector, l'administració. I jo afegiria que en eixa mesa participaren també d'una manera decidida els representants dels grups parlamentaris, els representants de les forces sindicals, per tal de reclamar el tractament més adequat i favorable als interessos dels llauradors valencians.

Tenim en marxa el Projecte de Llei dels consells locals agraris. Però, per desgràcia, una vegada més han incomplert vostés la promesa de convocatòria d'eleccions a cambres agràries, repetidament sol·licitada pels sindicats del camp per a establir la seua pròpia representativitat.

Mentrestant, vaig a fer-li, senyor Lerma, una proposta ben concreta. I és que, en exercici de les competències que tenim, procedisca vosté a la dissolució dels actuals òrgans directius de les cambres agràries provincials, nomenant gestores amb la participació dels sindicats agraris que garanteixen la neutralitat en el procés de eleccions quan estes es produeixen.

Jo no vaig a qualificar de cap manera a les persones que ocupen els òrgans directius d'eixes cambres agràries. En tot cas, diré que són les mateixes persones de l'antic règim. I són ja molts anys els que duem de democràcia com perquè eixes coses vagin canviant també. I ara que tenim la possibilitat de fer-les canviar, doncs ni un dia més, senyor Lerma.

En infraestructures, i sense entrar en les previsions dels diferents plans de vivenda, del segon de carreteres —aprovat fa uns dies, però que encara haurem de debatre— del ferrocarril, dels aeroports, dels ports i de la infraestructura hidràulica, sí vull assenyalar com a qüestions puntuals no resoltes les següents.

La desproporció de les opcions en política de transport a favor de les carreteres sobre el ferrocarril. Creiem que hi ha un sobredimensionament de les carreteres sobre eixe altre mitjà de transport que ha de ser el ferrocarril. I que nosaltres creiem que en el futur immediat hauria de tenir una major importància.

La indefinició de la nova via d'alta velocitat. Però, en fi, això és una qüestió que tampoc no és per a resoldre en estos dies.

Dissenyar l'ampliació de les noves xarxes de rodalies. A tots els nivells, a Alcant, la Vega Baixa, la Plana i Castelló.

Sobre l'autovia València-Madrid nosaltres ja hem dit la nostra opinió en repetides ocasions. Volem que es faça, que es

faça el més ràpidament possible. I que al tancament, eixos sis, set, vuit, deu quilòmetres per a salvar el riu Cabriel que es faça tècnicament i ambientalment de la manera més correcta. Perquè, una vegada estiguen tots els altres trams fets, l'autovia València-Madrid estarà pràcticament feta. I, per tant, crec que l'aposta seria perquè s'acabara de tancar el més ràpidament possible amb un acord polític. I vosté l'acord polític l'hauria d'exigir també al senyor ministre, que és en definitiva qui té la responsabilitat que puga haver acord polític entre l'administració, entre les administracions autònomes i entre les persones i els col·lectius que han qüestionat l'elecció que el propi ministeri feia. És la manera més ràpida de tancar allò, de tancar-la d'una manera tècnicament raonable i d'una manera ambientalment acceptable.

El pla hidrològic. Doncs que s'acabe el pla hidrològic el més ràpidament possible.

I nosaltres creiem que, davant de tota eixa política d'expansió i tal prevista en el Segon Pla de carreteres, hi ha una qüestió que s'ha de plantejar, que parteix de la raó i de la racionalitat. I és el rescat del peatge de la autopista A-7. Perquè l'autopista A-7 està infrautilitzada i està infrautilitzada perquè té un peatge alt. I, aleshores, tenim ací una infraestructura vertebradora del país que ens comunica amb altres comunitats autònomes, que es comunica amb França i, no obstant això, està infrautilitzada per l'altíssim peatge. Que costa molts diners, evidentment que sí que costa molts diners. Però és que no costa diners, per exemple, fer totes les circumvalacions que s'han de fer per tal de dur fora la carretera nacional de tantes i tantes poblacions valencianes?

En l'anterior legislatura el nostre Estatut siguié reformat per acord del PSOE, PP i CDS i amb aquella reforma es renuncià, molt poc encertadament, a que el president de la Generalitat gaudira de la capacitat de dissolució anticipada de les Corts. En aquesta, en aquesta legislatura, una altra reforma, la derogació de la Lotrava, ha vingut a elevar el rang polític del nostre Estatut equiparant-lo competencialment amb les autonomies anomenades històriques. Aquesta sí que Esquerra Unida votà favorablement.

Ara, amb la perspectiva d'una nova legislatura i d'acord amb les previsions estatutàries i constitucionals, considerem necessari donar un impuls autonòmic per al País Valencià, que des del nostre punt de vista passaria per desenvolupar les competències estatutàries que encara no s'han desenvolupat: la regulació del règim local valencià i la comarcalització, una vegada més la comarcalització, regulació per llei de la policia autònoma i l'actualització del dret civil valencià. Reclamar les competències susceptibles de ser transferides per part de l'Estat i, com a conseqüència d'eixes transferències, que són competència de l'Estat, però que constitucionalment poden ser transferides, treballar i posicionar-nos perquè finalment desapareguen els governadors civils. Negociar noves modificacions del sistema de finançament amb l'objectiu d'arribar a la igualació en finançament per habitant per als mateixos serveis. Incrementar la capacitat fiscal i l'autonomia en la financiació.

Per a aconseguir una major autonomia en els ingressos de la Generalitat s'han de canviar les fons de finançament, de manera que els ingressos dependesquen més dels tributs propis o gestionats per nosaltres que de les transferències de l'Estat. És així com la Generalitat Valenciana podria tenir una capacitat de decisió pressupostària plena, al poder decidir no únicament sobre les despeses, sinó també sobre els ingressos del pressupost, que ens faria avançar cap a un model de concertació econòmica solidària que sense dubte suposaria una passa important en el nostre autogovern.

L'objectiu d'aconseguir major autonomia financera serà possible amb nous instruments de descentralització fiscal que podrien concretar-se en la territorialització de determinats tri-

but, com podrien ser l'Iva minorista, continuant així el camí de la corresponsabilitat fiscal iniciat amb la cessió del 15% de l'IRPF; que, sense tenir una gran importància en els seus efectes quantitatius, però sí obri el camí a noves possibilitats d'augmentar l'autonomia financera de les comunitats autònomes.

Tenint en compte la inadequada situació actual d'elevada dependència de les transferències de l'Estat i d'un finançament per habitant inferior a la mitjana, nosaltres des de la Generalitat hauríem d'insistir en que el nou sistema de finançament, que actualment s'està debatent en el Consell de Política Fiscal i Financera, es contemplaren d'una manera adequada les mesures per a fer possible la suficiència pressupostària, és a dir, per a cobrir les despeses necessàries en cada exercici per al manteniments dels serveis actuals, la seua millora i l'ampliació a noves demandes socials.

Instruments d'anivellació entre les diferents comunitats autònomes, de forma que el nou sistema de finançament possibilita que aquestes vagin convergint en els seus nivells de renda per habitant i en el nivell d'infraestructures per a la prestació dels serveis i el creixement econòmic.

Ampliació de la capacitat tributària de la Generalitat, territorialitzant determinats tributs com l'IVA minorista en la perspectiva de la concertació econòmica solidària.

Major participació del País Valencià en l'Agència Estatal Tributària, com a part i expressió d'eixa corresponsabilitat fiscal que expremem.

I la reforma del Senat. En esta etapa hauria de plantejar-se des del nostre autogovern. Prendre una iniciativa i juntar-la a la iniciativa que ja està en marxa també en l'àmbit central. La reforma del Senat, que al nostre parer hauria de contemplar no únicament sistemes i marc d'elecció dels senadors i senadores, sinó redefinició de competències per tal que esdevinga cambra de representació territorial per a la conformació de la voluntat de l'Estat en matèria europea, per a la coordinació de les polítiques a desenvolupar en les comunitats autònomes, per a acordar la descentralització fiscal, per a impulsar en definitiva un procés federalitzant de l'Estat on el nostre País Valencià trobarà el marc més adequat per a exercir el seu autogovern i la seua participació solidària a Espanya i a Europa.

Senyories, senyor president. Acabem ara una etapa, i d'ací a uns mesos una nova legislatura, la quarta, començarà a rodar amb renovada il·lusió. Els valencians i les valencianes decidirem lliurement i democràticament els i les nostres representants a Corts, convençuts cada dia més que la Generalitat ens és absolutament imprescindible. Tres legislatures han possibilitat anar construint tot un entramat institucional i legislatiu que, a més a més de ser-nos útil, el sentim cada vegada més nostre.

Però hem d'anar més lluny. Hem de continuar la tasca prevista a l'Estatut i a la Constitució. Hem d'accelerar processos que han quedat aturats per manca d'il·lusió i de voluntat del seu govern, senyor president. Hem de mostrar bel·ligerància serena i democràtica davant fenòmens que volen desvertebrar el país o que atempten menyspreant la llengua i la cultura que ens identifica i cohesiona. I tan culpables són qui alenen aventures al marge del territori del nostre país, secessionistes de la llengua i el territori, com qui s'entesta a perpetuar divisions provincials que quartegen el sentiment de pertinença de tots els valencians i valencianes a este poble que és de tots.

La Generalitat ha d'exercir la seua primera responsabilitat: ser el vincle de cohesió de la voluntat d'autogovernar-nos, corregint els desequilibris territorials i socials, avançant en la vertebració del país des dels pobles i des de les comarques, fent de l'ús normalitzat del valencià un motiu d'encontre entre tots els valencians i valencianes independentment de la llengua amb la que aquestos s'expressen —i en aquest sentit,

és un bon marc el d'aquest debat per a expressar novament la voluntat de fer una Radiotelevisió pública valenciana en valencià al servei de tot el poble, perquè això sí és un instrument poderós de normalització—, demostrant cada dia com és possible articular serveis públics de qualitat front a les dèries privatitzadores de la dreta; com la Generalitat, a partir de la magnitud real dels seus pressupostos, de les seues polítiques, de posicionaments fermes quan calen posicionaments fermes davant altres administracions, és capaç d'estar present en el mercat, corregint, dirigint perquè els beneficis del mercat tinguen un repartiment just i equilibrat, articulant polítiques eficaçes de cooperació i solidaritat internacional i assumint el 0,7%.

Estes coses són, des del nostre punt de vista, les que cohesionen i vertebrun un país.

Explicitar en tot moment, des d'eixa voluntat vertebradora, les propostes, el control, les crítiques a l'acció del govern és un exercici democràtic, i és un bon exercici democràtic i al qual ningú deuria renunciar i que nosaltres no anem a renunciar a fer-lo. Ahir demanava vosté, demana vosté, senyor president, consensos polítics i socials per tirar endavant la seua visió del moment i el seu propi projecte polític. I jo crec que hem de ser realistes. A dos mesos de la dissolució d'aquestes Corts l'únic consens raonable i no retòric és el d'acabar d'una manera determinada les iniciatives legislatives i parlamentàries, les propostes de resolució que presentarem com a conseqüència del debat i que debatirem aquesta vesprada i demà, perquè després d'eixe temps, el consens el té un altra vegada el poble sobirà, i és ell qui lliurement el determinarà per a la propera legislatura. És ell, el poble sobirà, el que va a fer això.

Després d'eixes eleccions, la ciutadania determinarà una nova situació política, i les possibilitats de canvi, estem segurs, vindran més per la part de les idees que en nom del meu grup acabe d'exposar que no de la continuïtat del projecte que de manera tan majoritària vosté ha disposat, senyor Lerma, durant dotze anys. I és per eixe camí, el de les idees i els valors d'esquerra i de solidaritat, de tolerància, d'austeritat, de compromís amb el país, possibilitant la concreció del discurs de la igualtat i l'ecologia, com l'esquerra ha de construir la seua pròpia identitat plural i diversa, i articular un nou projecte majoritari de progrés, de confiança i il·lusió per a tots els valencians i valencianes. Per eixes idees i amb eixe compromís hem treballat i treballarem en Esquerra Unida.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

I moltes gràcies, senyor diputat, pel to de la seua intervenció, encara que en algun moment he perdut el fil, perquè no l'escoltava massa bé. En qualsevol cas, li vull dir que, des del punt de vista dels temes plantejats, pense que el discurs s'ajusta a allò que crec que són, i així ho expressava en el meu discurs inicial, els problemes reals que té la societat valenciana en estos moments. I faré referència també als problemes que vosté ha plantejat, que de fet ja es plantejaren en la primera intervenció.

Li vull dir que no és veritat que no s'hagen aprofitat les oportunitats d'autogovern. Des d'ací s'han aprofitat tremendament les oportunitats d'autogovern. Però no solament s'han aprofitat les oportunitats d'autogovern, s'ha creat l'autogovern. La Generalitat Valenciana era un projecte sentit per la immensa majoria dels valencians, però era un projecte amb il·lusió, però sense massa contingut quan vàrem prendre possessió de la pre-

sidència de la Generalitat. De fet, hem explicat moltes vegades que pràcticament el projecte de la Generalitat Valenciana partix de la vocació que des de la Generalitat hem estat impulsant-lo des de l'any 1982 aproximadament, finals de l'any 1982. I de fet eixe projecte ha tingut una primera fase de consolidació molt important, arreglant competències fonamentals que per a res justificaven pràcticament la pràctica que es venia posant en marxa des d'algunes altres opcions polítiques.

La veritat és que el projecte de la Generalitat en la fase inicial nasqué amb un compromís molt important, —d'entre altres, naturalment, de tota la societat valenciana, però també del govern valencià i de la meua presidència— per a fer possible que el que era un simple embolcall legal i un projecte d'il·lusió es transformara en una realitat efectiva.

Hem aprofitat les oportunitats d'autogovern, però les hem hagut de crear en primer lloc. Perquè l'expectativa solament en el transcurs dels anys hem anat transformant-la en una realitat efectiva capaç d'influir activament sobre la vida política i social dels valencians. Perquè de cap pràcticament transferència o competència hem anat fent un projecte de Generalitat que hui és un element de referència per a tots els ciutadans valencians. Molt poc hi havia en aquella Generalitat Valenciana que vàrem crear que justificara l'interés que hui tants i tants tenen d'accedir a la seua presidència o al seu govern. Molt poc hi havia en aquell temps que justificara l'interés de hui.

Hui hi ha un projecte de Generalitat sòlidament confirmat, que és capaç d'intervindre activament en allò que són les seues parcel·les competencials d'una manera efectiva i en allò que no són les seues parcel·les, també, i especialment en l'activitat privada, intentant impulsar, motivar i mobilitzar les energies de la societat valenciana.

No es pot dir, per tant, que no hem aprofitat el projecte d'autogovern. No sols l'hem aprofitat, sinó en bona mesura, i amb el recolzament de tots els valencians, hem creat este projecte d'autogovern que hui és una realitat sòlida i ferma, que no es deu de medir exclusivament des del punt de vista de la capacitat pressupostària, però també eixe és un indicador prou eficaç respecte a les capacitats que tenim d'autogovern comparades amb les què teníem fa molt poquets anys. D'un projecte, d'una il·lusió, d'un embolcall formal, hem passat a un govern que realment té interés i capacitat d'intervindre activament en la societat valenciana. I un govern, a més, clarament diferenciat en el que són les seues responsabilitats front al que són les altres.

Tant és així que la voluntat permanent d'intentar identificar este govern amb les responsabilitats de vegades locals o amb les responsabilitats estatals justifica sobradament que este és un govern que té característiques pròpies, que es volen amagar intentant tirar damunt de la Generalitat responsabilitats que són d'uns altres.

Eixa és la realitat de les coses que tenim i de l'autogovern que hem fet. I la realitat de les coses que tenim i l'autogovern que hem fet crec que sobradament justifica que no es puga dir de cap manera que no hem aprofitat les possibilitats de l'autogovern. Al contrari, les hem aprofitades, les hem fetes, les hem creades i les hem impulsades. I les hem impulsades des d'un vell projecte que tancava les possibilitats d'obtenir competències per part de la Generalitat Valenciana fins a un projecte que finalment ha sigut possible, malgrat l'oposició de molts, tindre el màxim sostre competencial que en estos moments tenen les comunitats autònomes.

I, finalment, esta Generalitat —i això ho deia vosté després, encara que ha dit que no s'han aprofitat les oportunitats— no solament és que ja no té sota custòdia les seues competències derivades de l'article 151 de la Constitució, sinó que les ha assumides ja com a responsabilitat pròpia. I que les suc-

cessives modificacions de l'Estatut han aprofitat, en primer lloc, per a conferir efectivament capacitat d'actuació al president de la Generalitat i, en segon lloc, en ús d'eixa capacitat, per a intentar fer una cosa que des del punt de vista legal, però sobretot des del punt de vista social, jo crec que la societat valenciana i espanyola en el seu conjunt aplaudeix, i és no estar permanentment en període electoral i no diversificar tant les convocatòries electorals i intentant unir-les.

En ús de la capacitat que la modificació de l'Estatut conferix a l'autogovern valencià, l'autogovern valencià intenta que les eleccions tinguen punts de coincidència i que no estem en campanya electoral permanent. Però sí es reconeix la capacitat del president del govern de dissoldre les cambres, però també la responsabilitat de qui era i és president d'este autogovern limita les convocatòries electorals a allò que siga estrictament necessari i no fa que estem, com deia, permanentment —jo crec que irresponsablement— en campanya electoral. Si alguna cosa necessita una societat per a planificar el seu futur és tranquil·litat i estabilitat. I precisament l'electoralisme permanent no és una de les coses que permet tindre la tranquil·litat i l'estabilitat necessària per a poder planificar sòlidament un futur que ens agrada a tots.

No hem contribuït, per tant, a la desmoralització ni a la decepció. Hem contribuït a intentar que esta Generalitat tinguera capacitat real d'actuació. I tal capacitat real d'actuació ha obtingut durant estos últims anys que hui probablement les demandes a la Generalitat superen ja en molt les seues possibilitats d'actuació, precisament perquè ha fet ús d'eixa capacitat i perquè no ha decebut a tots aquells que han confiat en ella. Perquè continuen confiant i continuen pensant que resoldre problemes històrics d'esta comunitat és una qüestió a què la Generalitat pot contribuir decisivament, no solament problemes estructurals, però també i, sobretot, molts problemes quotidians que afecten a les possibilitats de desenvolupament de moltes de les nostres ciutats i molts dels nostres pobles. I així estem planificant per a molts anys el futur de molts pobles i per a molts anys també la interrelació d'esta comunitat.

I quan s'apunta que estem apostant per les carreteres en contra del ferrocarril, sap vosté perfectament que en allò que són competències de ferrocarril per part de la Generalitat, hi ha hagut una aposta clara i rotunda per part d'eixe tipus de transport, i que no solament s'ha limitat a fer una estació de metro, ha fet sobretot la planificació de línies de metro que vagen garantit, a poc a poc, la capacitat de les nostres ciutats de funcionar. De línia de metro a València, però també de millora de la situació del ferrocarril, també de la reforma del material mòbil; també de les possibilitats d'utilització del tramvia, que ha sigut una de les novetats més importants introduïdes en els últims anys en el transport urbà a València i a Espanya també i, en definitiva, de moltes possibilitats d'actuació de futur que han fet que, en allò que pertoca a la nostra competència en matèria de ferrocarril, hàgem tingut una actuació clara i jo crec una aposta clara de futur també.

Però, naturalment, això no pot fer que deixem abandonada la vertebració del territori a través de les carreteres. I la vertebració del territori a través de les carreteres s'ha fet en el primer pla i s'està fent en el segon, millorant la capacitat de les nostres carreteres i de les nostres vies de comunicació per a fer possible que ciutats aïllades tradicionalment de les possibilitats de comunicació i amb moltes dificultats, que han tingut un desenvolupament industrial evident, tinguen hui capacitat, més que tenien fa molt poquet de temps, de competir i de competir en bones condicions. I fa que la vertebració del territori siga una realitat cada vegada més efectiva, fent possible que s'acurten les distàncies, que hi haja intercomunicació entre tots els valencians, que es creen les rutes d'interior, que es possi-

bilite la millora de les comunicacions i, sobretot, també que es possibilita la seguretat de tots els ciutadans valencians a l'hora d'accedir a uns o altres llocs que han d'anar.

I crec que, a eixe respecte, hem fet no solament, com deia al principi, un oblit de les oportunitats, ni una decepció dels ciutadans, sinó ben al contrari, hem tornat a despertar bona part d'il·lusions en molts ciutadans de la costa i de l'interior que abans sí tenien motius per a la desmoralització, i que en este moment han redoblat les seues esperances i també, i això és important perquè és que tenen clarament assumit un projecte de futur que passa per les possibilitats que els ofereix també la Generalitat, dic, han redoblat les seues peticions i estan clarament posats en el camí del progrés respecte a les seues societats. Hui no hi ha ja ningú dormit, no hi ha ningú que no reivindique una nova carretera o una nova actuació o una nova possibilitat, hui hem de compassar les demandes a les possibilitats pressupostàries. Però hui, afortunadament, el nostre poble es mou i demana i té projectes de futur que ens animen a continuar, però, sobretot, que allunyen de nosaltres eixa sensació de decepció respecte a les institucions de la Generalitat. Ben al contrari. Cada vegada, com deia, tenim més demandes i, per tant, també més energies per a poder actuar cap al futur.

I jo crec que també, i este és segurament el punt central de la seua intervenció, les administracions tenen responsabilitat en l'atur, però tenen responsabilitats sobretot no per la creació o no de llocs de treball, sinó per no fer el possible perquè els llocs de treball es puguin crear. I és ací on tenim jo crec que la diferència més clara del model que vostés plantegen i que nosaltres defensem. Les causes de l'atur estan ja bastant clares i delimitades per a tots. El mercat no funciona com a cadascú li agradaria que funcionara. I el mercat té la seua dinàmica pròpia, com tenen també la seua dinàmica pròpia els agents econòmics i socials. I, per tant, per molt que vulguem insistir que el que han de fer és una cosa, ells, evidentment, tenen la seua pròpia opinió del que han de fer. I ací és on s'implica clarament la Generalitat Valenciana en allò que ha anomenat l'acció concertada o, si vosté vol, la planificació concertada amb els agents socials i econòmics. Els agents socials i econòmics tenen les seues pròpies idees que defensar, i la Generalitat ha d'intentar animar i estimular que funcionen les idees i les perspectives de progrés. Per molt que vosté reclame que l'ocupació siga estable, si no es donen les condicions econòmiques per a fer-ho possible, l'ocupació serà el que oferiran els qui poden oferir-la, que no és, és clar, la Generalitat, és molt menys que el govern central, però que tampoc, en eixe sentit, és el govern central. Els decrets no fan possible que l'ocupació siga estable o no en una societat, els decrets se salten sistemàticament per les regles de funcionament de les economies. I així ens trobem que en una legislació com la que teníem abans, el que més havia disminuït precisament no eren els contractes temporals, sinó l'ocupació estable. Paguem el que hem de pagar, però anant eliminant permanentment llocs de treball estable, com hem pogut vore al llarg dels últims anys de la crisi.

Per tant, tenim una greu responsabilitat en intentar crear ocupació estable, i la hem d'articular fent el possible perquè l'ocupació estable es puga produir. I això és el que, des de la Generalitat, des del principi, amb le nostres pobres armes i els nostres pobres instruments, estem fent. I li vull dir: permanentment es critica la precarietat, però la precarietat no es destrueix per reglamentacions, es destrueix per capacitat d'una economia de poder fer el possible per mantindre l'ocupació. I és el que estem fent i el que estem procurant facilitar.

La Generalitat no és, és clar, la responsable de la reforma laboral que vosté diu que ha precaritzat el mercat de treball, però la Generalitat sí que li pot a fer a vosté un anàlisi de les

coses que esta ocorrent en el mercat laboral. I li puc dir que si els anys 70 es marcaren pel clar procés de creixement de l'economia, però que per a crear llocs de treball s'haguera de créixer per damunt del 6% del PIB anual, la qual cosa són quantitats insòlites en el món europeu ja desenvolupat, els anys 80 significaren un creixement, almenys, del 3,5% del PIB per a fer el possible per crear ocupació. Si no és a partir del 6% en els anys 70, o a partir del 3,5% en els anys 80, no es creava ocupació ni estable ni inestable. De cap de les maneres. I ara, en totes eixes coses que vosté denigra i amb les polítiques econòmiques que diu permanentment que cal canviar, enguany, enguany, any 1994, any que els primers trimestres de l'any van ser encara molt negatius i que el creixement de l'economia va ser negatiu, enguany, globalment considerat, des de finals del 1993 a finals del 1994, hem tingut ja una creació d'ocupació; xicoteta, efectivament, però hem tingut una creació d'ocupació. I el creixement ha estat al voltant del 2%. I ja dic, començarem decreixent l'any en el primer trimestre. I hui podem dir que si abans s'havia de créixer per damunt del 6%, que si després s'havia de créixer per damunt del 3,5%, hui al voltant del 2, no és per model, sinó bàsicament per constatació d'una realitat i per voluntat que això fóra, hui en un creixement reduït ja es comença a crear ocupació.

Quina ocupació es crea? L'ocupació que pot suportar en estos moments l'economia espanyola i la valenciana i la competència. Quin és el model que ens agradaria? El model que ens agradaria és que tota l'ocupació fóra estable, que fóra per a tota la vida, que fóra possible, a més, pagar alts salaris i que, naturalment, la gent treballara les menys hores possibles. La realitat quina és? La realitat és que les possibilitats de creació d'ocupació en estos moments encara son reduïdes, la realitat és que molta de l'ocupació que es crea és encara ocupació temporal i la realitat és que, afortunadament, es crea, almenys, eixe tipus d'ocupació, encara que caldrà controlar, i així procurem fer-ho, els abusos que se sotmeten per això. Que eixes són també una de les condicions que es posaven en la reforma laboral, que l'ocupació es controlara. Hui, hui, és més difícil, perquè hui ja hi ha una causalitat clara per a crear ocupació temporal, hui és més difícil justificar que l'ocupació que es crea és temporal del que era abans. Hui cal explicar els motius pels qual eixa contractació temporal és contractació temporal, i abans no era necessari fer-ho. Hui hem avançat en això.

Però li vull dir que vosté ha portat unes dades, que jo no li negue a vosté, perquè sempre són interpretacions de la realitat en el sentit que més aval·la les nostres voluntats. Però jo li vull dir que la meua voluntat és que esta comunitat vaja endavant i cresca. I li vull dir, vull expressar esperança per als ciutadans valencians i no pintar-ho tot de color negre. I vull expressar-la dient-li la realitat, i no contar-li històries o mentides o fent literatura. I per això li dic: les coses han anat malament, l'últim trimestre de l'any encara va ser negatiu. A principi de l'any teníem un creixement negatiu, hui tenim un creixement positiu. Les previsions de creixement són més importants per a enguany del que eren per a l'any passat. A pesar d'això, hem creat un creixement d'al voltant del 2% enguany, i a pesar d'eixe baix creixement s'ha creat ocupació.

Quina ocupació s'ha creat? S'ha creat la següent ocupació: teníem una possibilitat per comunitats autònomes, que en estos moments s'està demostrant, de baixada de l'ocupació que supera quasi totes les comunitats autònomes en la creació d'ocupació en este moment a la Comunitat Valenciana. Això què vol dir? Vol dir, naturalment, que estem en unes condicions que lògicament fan possible que el nostre creixement haja sigut superior al d'altres comunitats autònomes en matèria de PIB i en matèria de creació d'ocupació o de disminució de l'atur, si vosté vol. Quin era l'atur en desembre del 1993, el

registrar? Li ho diré amb claredat. 299.365 persones. No xifres, persones. Quin és en desembre del 1994? De 299.000 hem baixat a 276.665. Per tant, hi ha hagut una variació positiva de 22.700 persones. Això crec que és un element molt important, no solament des del punt de vista de l'atur registrat en persones per compte aliena, també hi ha hagut una disminució en persones per compte propi. Com ha sigut l'evolució en agricultura, per plantejar cadascú dels sectors que s'han fet? De desembre del 1993 al desembre del 1994, hem passat de 4.465 aturats a 4.221. Hi ha hagut una disminució en agricultura del nombre d'aturats. Quin era l'atur en indústria en desembre del 1993 i en desembre del 1994? 101.415 persones. En desembre del 1994 eren 88.424. És a dir, hi ha hagut una disminució de quasi 13.000 persones en la indústria. Important consideració. Important consideració és també que en la construcció, que és un element clau de revitalització dels nostres sectors econòmics, en desembre del 1993 hi havien 31.991 persones aturades. En desembre del 1994 n'hi havien 27.879. Hi havien 4.112 persones menys aturades en la construcció. I quin era l'atur en serveis? En serveis, en eixes mateixes dates, en desembre eren 120.372, i en desembre del 1994, 116.308. Hi havien també 4.064 persones menys aturades. Sector per sector havia baixat la desocupació, de desembre del 1993 a desembre del 1994.

Crec que no es pot ser optimista en les xifres de l'atur, però crec que se li ha de dir la realitat als ciutadans d'esta Comunitat. Crec que, amb tota rotunditat, es pot dir que l'ocupació era millor a final d'enguany del que era en l'any 1993. I que la tendència clara en eixe sentit anava a millor. I, sobretot, i una qüestió molt important també, quina era l'evolució de la gent que no tenia cap ocupació anterior? Quina era eixa gent? Fonamentalment la gent jove. De 41.000 persones, havien passat a 39.800. Hi havi hagut també una disminució. I també li podria dir quines eren les xifres maculines i femenines, però en estos casos també hi havia hagut clarament un disminució. I en el cas concret de les dones una disminució important, hi havia hagut clarament una disminució. I en el cas concret de les dones una disminució important: de 154.151 dones parades en desembre de 1993 havíem passat a 145.591. Havia hagut també una reducció de la desocupació femenina de més de 8.500 persones en esta comunitat. I també es pot fer perfectament una cosa que encara li agradarà a vosté més segurament saber: que en el que és l'atur juvenil havíem passat, en els menors de 25 anys, de 98.483 persones parades menors de 25 anys a 82.444; és a dir, la reducció més important d'atur que hem tingut en la Comunitat en este últim any. 16.041 persones, una disminució important de la nostra gent més jove en el tema de l'atur. Hi ha, doncs, afortunadament de 1993 a 1994 variacions importants en la gent i molt especialment, a més a més, en la gent jove que està buscant una primera ocupació.

Jo crec que això és l'element segurament més important del que hem de debatre, perquè efectivament l'element més preocupant de la situació són les expectatives de la gent, i per tant la capacitat de tindre il·lusió en el futur. Il·lusió en el futur que, per una altra banda, la podem xifrar en moltes altres coses. Jo deia en el meu discurs inicial deia que necessitàvem estabilitat. I deia també que les variacions de la borsa poden ser molt importants per a molts, però que la importància real, encara que estiguen interrelacionades, són tanmateix la creació de llocs de treball i el funcionament de la nostra indústria.

Ja sé que no és possible fer una distinció tan clara entre l'economia real i l'economia financera i que hi ha una mútua interdependència. Però també li vull dir amb tota claretat que front a eixes variacions tan criticades o tan utilitzades per a sobrevenir en catàstrofe la política nacional, li hem d'explicar a la gent amb claretat el que passa realment. I el que passa és

que l'economia realment s'ha mundialitzat i el que passa és que hi ha turbulències monetàries, productes del sistema actual monetari que tenim i producte de molts problemes més, i especialment dels temes segurament del tancament del comerç internacional que alguns fan. I no oblidem un element molt important: l'especulació financera que hi ha, i molta, perquè hi ha molts diners solts en el món en estos moments per a intervindre desestabilitzant borses i finances per a fer possible guanys extraordinaris. I això és una cosa que els governs encara no han sigut capaços de controlar. I això és una cosa que els governs han perdut la perspectiva de com lluitar contra això.

I quan tot un sistema monetari europeu va tindre la voluntat d'enfrontar-se a l'especulació internacional en l'any 1992 fracassà estrepitosament, de tal manera que fou necessari reformar el sistema monetari europeu ampliant les bandes de fluctuació. És a dir, un dels problemes més importants que tenim en la política financera és que ni els governs, ni els governs units, són capaços de controlar la massa monetària flotant que hi ha per a especular en el món. I eixe context s'ho estic intentant explicar i traduir-lo a l'explicació de la societat per a dir-li amb tota claretat que la política nacional en este sentit està assintint a maniobres clares d'intoxicació que no es corresponen amb la realitat del món.

La realitat del món és la que li estic explicant. I la realitat del món, i no precisament el deteriorament de la política nacional, diu que en este moment, en *The Economist* del mes de febrer, la borsa de Japó ha baixat un 52%, la borsa d'Austria un 47%, la d'Itàlia un 27%, la de França un 24%, la d'Austràlia un 21%, la d'Espanya un 21%, la de Suïssa un 20%, la de Dinamarca un 15%, la del Regne Unit un 15%. Els puc llegir moltes més per il·lustrar-los. Però el que li vull dir amb tota claretat, amb tota claretat, és que eixes suposades maniobres no responen si no a una voluntat política de confondre a l'opinió pública, no en benefici dels interessos del país sinó en benefici dels interessos d'alguns partits i tal vegada d'alguns particulars.

Però en qualsevol cas este és el panorama real que tenim. Un panorama, un panorama que per altra banda crec que té solucions. I de fet una de les coses que vosté estava criticant —i no es crega que no té ninguna relació el que estic dient amb el que vosté ha dit, la té i tota, la té i tota— una de les coses que vosté estava criticant és precisament el tema de la reducció pressupostària i que això afecta a moltes de les coses que tenen la gent necessitat o il·lusió que es facen.

La reducció pressupostària té no la voluntat de defensar la moneda. La reducció pressupostària el que té la voluntat és de defensar les possibilitats de creixement de l'economia espanyola. I front a això si s'han de sacrificar obres concretes, s'han de sacrificar-les. Per allò important, com vosté i diuen tots, és la creació d'ocupació. Però si la creació d'ocupació és allò important no es pot protestar pels efectes que es prenen per a intentar que es cree. Eixa és la realitat de la reducció pressupostària.

La reducció pressupostària té com objectiu el compliment del pressupost. I el compliment del pressupost és possible si paguem els interessos del deute. I el deute, amb estes fluctuacions i amb estes bromes polítiques que es fan, el deute va oscil·lant i encarint-se. I la realitat és que o som capaços de complir el pressupost o no serem capaços d'aguantar o reduir els tipus d'interés i de facilitar les condicions per tal de crear ocupació i ocupació estable, que és el que vosté està demanant. Així que o critiquem una cosa o critiquem l'altra. Però no podem criticar les dues coses alhora. Perquè quan el govern en el pressupost i en el dèficit, per tant, i en la inflació i en els tipus d'interés està intentant complir la possibilitat de crear llocs de treball com objectiu prioritari, allò cert és que el que haurien de fer és recolzar-lo i no criticar-lo. I crec que recol-

zar-lo i no criticar-lo és el que estem fent des del punt de vista de què fa el que creiem que ha de fer, com fem el que creiem que devem de fer en tantes altres coses que hui ja no repetiré perquè crec que van ser objecte de debat en altre moment d'ahir.

Sí li vull dir, respecte al tema dels incendis forestals, que no m'he oblidat del tema, que estic en ell, que tinc clarament, clarament delimitada l'actuació que anem a fer; que en la nostra inversió estimada en tot allò que pensem que és necessari fer de repoblació, i de repoblació en el sentit que vosté ha explicat i no de les repoblacions massives i ràpides que després es cremen també ràpidament, és un pla clarament que inclou en l'any 1995, com li vaig dir ahir, 12.000 hectàrees, però que continua en 1996 amb 18.000, que després en els anys següents fa 42.000 i que en l'any 1999 acaba amb 22.000.

I per tant, per tant, en la comparació que podem fer dels últims 40 anys de repoblació, la mitja, que eren 2.500 hectàrees, amb el que estem fent actualment, jo crec que tenim una bona mitja que presentar i una bona capacitat. Perquè el que s'ha cremat per una banda no és tot, ni molt menys, superfície boscosa; el que s'ha cremat tampoc són les xifres reals que es donen, perquè en algunes s'ha cremat sobre cremat i per tant s'han de disminuir substancialment, i sobretot perquè a més a més de tot això hem fet un increment de dotació molt important en matèria de prevenció i d'extinció i estem posant-lo en marxa.

Però, per tal que la gent també sàpia en què s'avalua el tema, li vull dir que els anys d'incendis coincideixen molt clarament en any de disminució de pluges. Però que no és... Que tinc tota la sèrie i se la puc donar, però crec que seria excessiu fer això. Però en qualsevol cas li vull dir que comparativament enguany ha hagut un creixement molt menor del número d'incendis en la Comunitat Valenciana que en Espanya, si bé és cert que el gros de tot el que s'ha cremat en la Comunitat Valenciana enguany va ser els primers dies de juliol, com vosté coneix perfectament, que es donaren cita unes condicions espantoses de sequera, de forts vents i d'alta quantitat de risc. I que difícilment amb eixes condicions es van poder controlar uns incendis; que, a pesar que teníem més mitjans que la immensa majoria d'altres comunitats autònomes i a pesar que les utilitzaren àmpliament, van ser molt difícil de controlar.

I estic convençut que este és un risc que jo podria comparar amb el que ha ocorregut en altres llocs i que no eixiríem mal parats absolutament. Però crec que no és un problema de partit això, com he dit en altres ocasions, és un problema de tota la societat. I tota la societat jo crec que no ha d'equivocar-se en responsabilitzar concretament a uns o a altres, sinó que ha de fer allò possible per tal que no puga ocórrer. Encara que jo naturalment, com és la meua obligació, estic disposat a assumir tota la responsabilitat en allò bo i en allò roï sobretot.

Crec que ha plantejat vosté temes molt importants també i especialment ha plantejat un tema que preocupa i molt als nostres llauradors i que em preocupa a mi. En primer lloc, la representativitat del camp. Hem anat fent una modificació del que era la representació i les cambres agràries. És cert que fa molts anys que se celebraren les eleccions i és cert també que és una cosa que ja hauria d'estar en marxa el procés de reforma.

El procés de reforma de fet està ja en marxa. Estan ja en marxa o creant-se els consells agraris. Fa molt poc de temps que vam tenir la transferència efectiva de les cambres. Estem en este moment en un procés clarament d'intentar dotar d'altre tipus de funcions a les cambres. I sobretot jo crec que té vosté raó respecte de la necessitat de convocatòria d'eleccions.

Però certament, si té vosté raó en això, jo crec que el que vosté proposa que en este moment hagem de resoldre i anar a gestores que facen possible la convocatòria de les noves eleccions, jo no és que estiga en contra, però tinc la necessitat i la

voluntat de què no siga vosté el que ho demane sinó que fonamentalment totes les organitzacions agràries es posen d'acord en demandar una solució com esta. Del contrari, un nomenament que ferem de representativitat, encara que faça ja molts anys de l'altre, sempre podria ser qüestionat. I crec que eixe és un camí que en tot cas estem oberts i disposats a negociar amb les organitzacions agràries.

Però, per una altra banda, li vull dir que em preocupa també l'organització dels mercats agraris, tant el tema del vi com el tema de fruites i hortalisses. En el cas del tema del vi, jo crec que en estos moments hem aconseguit paralitzar una iniciativa de la Unió Europea que plantejava fonamentalment l'arrancada de vinya. I jo tinc la posició molt clara, com l'hem expressada repetitives vegades en els foros on hem tingut ocasió de plantejar-lo: ho hem plantejat al govern d'Espanya, ho hem plantejat al consell de regions, ho hem plantejat a la comissió europea. I, naturalment, eixe és un tema que hui no es pot dir que estiguera com estava abans; hui està en millors condicions que estava.

Però li vull dir també que, des del nostre punt de vista, mentre es continue recolzant el tema de la xaptalització, que és que per a elevar els graus d'alcohol del vi utilitzen productes, en este cas sucre de remolatxa de Centre Europa, no es pot demanar a regions europees, i en este cas a les nostres que tenim molt difícil substituir els cultius, l'arrancada de les vinyes. Jo crec que eixa ha de ser una política clara i rotunda per part de la Generalitat que ha sigut mantensa i que es va a continuar mantenint.

I respecte a l'altre tema, al de fruites i hortalisses, no avancem esdeveniments. Naturalment que totes les actuacions últimament en matèria agrícola per part de la comissió van dirigitges fonamentalment a anar progressivament reduint les seues aportacions i anar lliberalitzant els mercats. Però això ha d'estar en consonància amb les possibilitats reals dels agricultors. I ha d'estar recolzat per la nostra banda, per tant, un objectiu que faça possible el manteniment de les rendes dels agricultors. I ahí, com en el tema del vi, lluitarem amb totes les nostres forces i lluitarem en col.laboració i organitzadament amb el sector en concret, perquè és molt important per a nosaltres.

Respecte que els plans d'emergència són pocs o no van a tindre, no van a tindre eficàcia concreta, li vull dir que en el nostre cas sí van a tindre eficàcia concreta i rotunda i la van a tindre ja, perquè són ja pous que estem fent, no són pous que estem imaginant. En la primera fase es faran 44, en la segona fase es faran 40. En un pressupost que està fet i amb un cabdal que està estimat.

La reutilització de les aigües depurades estan també estimades, i està actuant-se en València, Pinedo, Castelló, en Villarreal, en Villena i en Elx. La reutilització de l'aigua dels arrossars està també en marxa el projecte, i la desalinitzadora de Zacarilla també està en marxa el projecte. No són, per tant, elements de futur, sinó que són previsions d'actuació immediata, en alguns casos està fent-se ja pràcticament.

I respecte a tots els altres temes que ha plantejat vosté, i molt especialment al tema de l'educació i de la formació professional, dir-li que ens preocupa, que estem en marxa. Com estem en marxa també en la concreció del tema de les universitats, i molt especialment, i més ràpidament pot ser la de Xest, estan ja elaborant-se les memòries, que es poden presentar molt prompte, i per tant molt prompte també el projecte de llei de creació.

Jo crec que este és un tema que està en mans de la Generalitat Valenciana, però molt acceleradament en marxa.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Taberner, té la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor Lerma, quan en la meua primera intervenció he fet referència que no s'han aprofitat, des del nostre punt de vista, com calien totes les potencialitats que ens atorgava la Generalitat, ho feia situant en allò que és l'acció del Govern, l'acció del Govern, i no situant en el terreny institucional, perquè finalment la Generalitat és de vosté, senyor Lerma, és del seu grup, és del meu grup, és dels altres grups, és dels grups que ja no estan en aquesta Cambra i és, en definitiva, de tots els valencians i valencianes. Les institucions de la Generalitat tenen eixa vocació de permanència i pot ser que demà vosté i jo no estiguem ací, però la Generalitat continuarà, les Corts Valencianes continuaran.

La nostra aposta, la nostra afirmació i la nostra voluntat en construir, en consolidar institucions, autogovern, útils a tots els valencians, deu quedar fora de tot dubte d'allò que és una crítica a l'acció del govern, que ha estat..., com a conseqüència d'eixes institucions d'autogovern que els hem donat, ha estat gestionant el que eren els recursos públics dels valencians. I convindrà amb mi que la gestió d'eixe govern, de qualsevol govern, fóra el seu o fóra d'un altre, en una societat democràtica és, bo, objecte de crítica, de control, d'espenta, per part dels grups de l'oposició.

I això jo crec que val la pena diferenciar-ho. Jo no he vingut a criticar la Generalitat ni les institucions de la Generalitat, perquè em sent protagonista d'haver construït democràticament, pluralment, junt a altres i junt a la societat valenciana, unes institucions de les quals estic orgullós. Dic que, a l'hora d'haver usat, per un govern concret, pel seu govern, uns pressupostos, que entre tots hem fet cada vegada més pressupostos importants i considerables, que eixos pressupostos s'hagen utilitzat d'una determinada manera i no d'una altra. Jo crec que això és el funcionament democràtic i, per tant, crec que val la pena fer també eixa exposició pedagògica per tal que els valencians i valencianes sàpien també distingir el que són les institucions permanents, que són de tots, i allò que és una crítica que es pugua fer al govern o el govern a l'oposició. Perquè si no, entrarem en eixe terreny esbarós de voler confondre les institucions democràtiques amb allò que són els interessos partidaris d'un govern o un partit.

I nosaltres creem que això no és bo i que hauríem de delimitar-ho. En tot cas, pel que fa a mi i al meu grup, volem diferenciar exactament eixa qüestió, volem diferenciar-la. I que quede clara, jo crec que ha quedat clara.

Ha parlat vosté de l'estabilitat i ha reclamat l'estabilitat, i ens ha donat eixa lliçó enèrgica de com les turbulències internacionals afecten a una economia determinada. Doncs jo no he parlat de turbulències, sinó que he parlat de les coses que es produeixen perquè evidentment estan aquí. Però, a l'hora de parlar d'estabilitat, li ho he dit indirectament en la meua intervenció, l'estabilitat ací al País Valencià vosté no negarà que ha tingut estabilitat, perquè té una majoria parlamentària, i perquè ha hagut una situació de confrontació democràtica, tensa en alguns llocs, en alguns moments, però una confrontació que ha permès que vosté haja pogut governar i que aquestes Corts hagen pogut legislar. De vegades amb els seus vots en solitari i també de vegades a iniciativa de grups de l'oposició, doncs ha pogut legislar qüestions que a tots ens han semblat que pogueren ser adequades.

I per tant, inestabilitat ací... No faça vosté tanta referència a la inestabilitat perquè aleshores sí que és vosté qui està asustat al personal. Inestabilitat a nivell central, la inestabilitat que es produeix a nivell central, doncs mire, jo no entraré a vore si és allò de la confabulació judeo-masònica, però que

existeix inestabilitat a nivell de govern central és una cosa més que evident, i és una cosa més que evident perquè Felipe González no té un grup parlamentari majoritari, explícitament majoritari en el Congrés, i perquè han ocorregut coses. I perquè després d'ocórrer eixes coses doncs va i resulta que es continua sense voler explicitar un suport majoritari en el Congrés. I sembla que hui ja algun partit dels que també estaven en eixa estabilitat extraparlamentària, però no explicitada, doncs es volen fer la foto ja, no junts, sinó al marge. Bo, doncs no passa res. Però eixa inestabilitat no la crea ni la societat espanyola ni la creen els partits de l'oposició, que legítimament, efectivament, intenten intervindre en una situació política complicada.

Ací com s'ix de l'hipotètica inestabilitat que jo no comparisc? Doncs d'una manera democràtica normal, fent que funcionen les institucions. D'ací a dos mesos vosté dissoldrà estes Corts i d'ací quatre els valencians diran «nova etapa, nova situació». Això no és ninguna inestabilitat. Que a nivell central allò que es pot percebre, efectivament, com a inestabilitat, té moltes maneres. Quines? Les constitucionals. Que hi haja una explicitació de majoria parlamentària o que hi haja un nou intent de reformular un altre govern que done més confiança, que prenga iniciatives, per exemple, o que finalment la societat pugua decidir lliurement i democràticament en una convocatòria electoral. Eixes són les possibilitats, i això és normal, i que funcione la normalitat i que funcionen les institucions. Jo crec que és bo per a la democràcia i que és bo per a este país.

Bé, ens ha parlat, senyor president, de totes les qüestions que fan referència a l'economia, i que fan referència a la generació d'ocupació. Nosaltres hem insistit moltes vegades que el intentar eixir de la crisi, el consolidar uns sectors productius, el consolidar la competència de les empreses, via preus, via baixar les despeses, tal..., això no ens condueix enlloc, això és el pa per a hui i la fam per a demà. O hi ha empreses..., jo no estic dient que d'una manera meravellosa una empresa s'assenta i ja està per a sempre. No, l'empresa és risc, i empreses que comencen poden caure demà o poden caure d'ací 10 o quan siga.

Però, si no tenim un entramat d'empreses sòlides, amb vocació de permanència, amb vocació d'avançar, amb vocació de consolidar-se, amb vocació de ser competents en base a bona organització de la pròpia empresa, del treball, en base a la investigació, en base al disseny, en base a personal altament qualificat. Bo, podrem crear conjunturalment llocs de treball que signifiqui, dit siga de pas, destrucció d'altres llocs que tenien un caràcter estable, per a produir contractes —perdone que li ho diga— contractes «basura». Alguns d'ells contractes «basura», que això conjunturalment pot estar bé, i pot solucionar momentàneament el que unes famílies, unes persones, puguen entrar en eixe tipus de mercat.

Jo li diria més, vosté ha fet una reflexió..., després ho ha corregit, però al principi, la veritat, senyor Lerma, m'ha asustat. M'ha asustat perquè ha dit: «és que encara que vulguem el mercat està aquí, i el mercat és qui diu si hi ha feina..., el mercat és qui diu com ha de ser eixa feina...» Doncs, escolte, si això és així vosté i jo sobrem ací, i les administracions sobren. El mercat, evidentment, és una cosa que està aquí i que funciona, i que les administracions jo crec que tenen la responsabilitat i l'obligació d'intervindre per ajudar a regular, per a dissenyar planificacions democràtiques, per a corregir, per a dirigir, en alguns casos el propi mercat.

Perquè, bo, si anàrem a les últimes conseqüències del seu discurs i de la seua afirmació, doncs deixem que el mercat sense normes laborals de cap tipus organitze el «cotarro». L'esclavitud la tindríem darrere de la porta, perquè el mercat no té sentiments, l'esclavitud la tindríem darrere de la porta. Jo

sé que vosté no ha dit això, ni molt menys, perquè després ho ha corregit, però en la seua primera intervenció, quan m'ha contestat, era el liberalisme pur i dur. Dir que «el mercat sol·vente». No, no, el mercat està aquí i haurà de funcionar, però els efectes del mercat tenim la responsabilitat de dirigir-los, de controlar-los, perquè del contrari açò és la llei de la selva.

En el moment econòmic en el qual estem, jo no vulguera crear, i crec que ni és el meu estil ni el del meu grup, ni en la meua intervenció es pot deduir, que nosaltres tinguem una visió negra. Jo crec que han hagut altres moments i altres discursos que possiblement s'ajustaven més a eixa visió. Jo he parlat de dificultats i de criteris que em semblen que haurien de corregir-se. I he apuntat propostes de per on creem que podrien anar algunes coses en immediat, i per tant jo crec que estem fent una aportació en positiu al debat, i estem fent una aportació en positiu per tal que la societat valenciana puga vore que efectivament hi ha unes possibilitats per a la il·lusió i per a l'esperança, i per tal que isquem de la crisi d'una manera determinada.

Com volem nosaltres? Quina és la nostra visió des de l'esquerra a l'hora d'eixir de la crisi? Doncs bo, que aprofitem eixa conjuntura, que reconeguem una conjuntura favorable que hi ha en este moment de creixement econòmic per a generar ocupació, per a generar ocupació. Que eixa ocupació tinga unes característiques, tinga unes característiques. Perquè vosté em podria dir: «Home, no tota l'ocupació va a ser estable». D'acord, possiblement no tota l'ocupació va a ser estable, però aquell lloc de treball, com li deia, que sí que té eixa permanència d'un any, un altre i un altre, no siga ocupat continuament per un que passa tres mesos, altre dos mesos i tal. Perquè a més a més eixos treballadors i eixes treballadores després, quan es queden aturats, no tenen la mínima protecció social.

Treballs a temps parcials? Home, segons com, segons com i amb quines condicions. Per què? A mi em sembla molt bé el treball a temps parcial, pense que és una via important per on ha de caminar també el futur, però eixe treball a temps parcial haurà de tindre les característiques i les proteccions socials proporcionals que li corresponen a l'esforç i a la feina acceptada. En este moment aquells contractes que tenen menys d'unes hores determinades no tenen cap tipus de protecció: ni a l'atur, ni a... A res, no tenen cap tipus de protecció. I això és la reforma laboral, entre altres coses, això és la reforma laboral, entre altres coses.

Protecció social. Una economia que no es capaç de generar ocupació suficient i estable per a tot el món haurà d'establir els seus propis mecanismes de protecció, i que estos mecanismes de protecció funcionen per a quan les persones es troben amb dificultats personals serioses. Es diu: «S'haurà de retallar els períodes de percepció del que és la protecció social per desocupació...», per allò de les pensions o les ajudes contributives o no. «S'haurà de retallar perquè si no els treballadors i treballadores s'acostumen a viure de l'atur i no busquen feina». Això moltes vegades es diu i són discursos que cal combatre'ls, cal combatre'ls amb decisió, perquè, quan més del 50% de la gent que està aturada no té cap tipus de protecció a eixe nivell, doncs jo crec que és una burla a eixes persones dir «no, és que a vosté li agrada estar aturat». Mire, a ningú li agrada estar aturat, a ningú li agrada estar aturat.

I, per tant, jo crec que cal establir un esforç important, rigorós, en la mesura de les nostres possibilitats pressupostàries i polítiques per a establir i aprofitar que este bon moment de creixement econòmic aprofite per a generar ocupació, per a modernitzar les empreses, perquè la competitivitat no estiga en base a la reducció del que són els costos laborals o a la disminució de les plantilles, sinó a la implantació de les inversions

que possibiliten augmentar les produccions, etcètera, etcètera, que eixe moment conjunturalment bo des de la Generalitat s'aprofitara per a ajudar a tot un teixit de xicoteta i mitjana empresa que per si mateix no té capacitat en investigació, no té capacitat d'assumir transferències tecnològiques, no té capacitat per a estar present en el mercat. Quantes xarxes coordinades i espentejades per l'administració tenim? Quantes xarxes comercials tenim per a, per exemple, el sector del moble, el sector del calcer, xicotetes i mitjanes empreses que saben com produir, que saben produir qualitat, que saben produir bon producte però que a l'hora d'anar al mercat no poden, per la seua pròpia dimensió, estar en eixe mercat?

L'economia valenciana jo crec que té unes possibilitats de futur que no deuriem de menysprear, que deuriem d'encertar i orientar exactament que eixes possibilitats aprofitaren per a generar ocupació, per a modernitzar les empreses, perquè creiem que és el futur, i és per ahí per on deuriem d'anar.

Creure's que eixa bona conjuntura produïda, vosté, jo i molta més gent ho hem dit, produïda bàsicament per una valoració de la pesseta més ajustada, produïda per una baixa de tipus d'interés que han ajudat a fer determinades inversions, produïda per un bon any de turisme que ha fet que, efectivament, l'economia funcionara millor, insistir que per a consolidar eixe bon moment fa falta dinamitzar la demanda interna, augmentar el consum intern dels ciutadans i ciutadanes, els valencians i d'Espanya, és una cosa fonamental, és una cosa fonamental. O augmenta la demanda interna o difícilment eixes empreses xicotetes i mitjanes del País Valencià podran fabricar productes que després tinguen la seua venda en el mercat.

I augmentar la demanda. Com s'augmenta la demanda? Retallant salaris, precaritzant els treballs? Jo crec que no, i que és una equació ben simple. Si la gent té inseguretat, si la gent té salaris baixos, si la gent no té protecció social, difícilment podrà consumir allò que es necessita que es consumisca per a reactivar l'economia de les empreses.

I, per tant, jo sé que el mercat està com està i que la Generalitat pot intervindre en el que pot intervindre, però en allò que puguem intervindre, jo crec que sí que deuriem d'orientar defensant un model de creixement basat en eixes qüestions. Si vostés ho tenen fins escrit. Vostés, senyor Lerma, ho tenen fins escrit. Però el que passa és que després la política que es fa és una altra.

Jo em referia abans en la meua primera intervenció a algunes qüestions que apuntava el Banc d'Espanya. Mire, el Banc d'Espanya, en l'informe econòmic del tercer trimestre de 1994, que ja s'apuntaven alguns signes de recuperació econòmica en algunes empreses, deia: «Eh!, però anem espai, anem espai no siga que l'expansió de la demanda nacional acabe filtrant-se, via importacions, a la resta del món. I per tant —deia— que se mantengan las mejoras de competitividad a través de la contención del crecimiento de los costes de producción y de los precios: ajust salarial, salaris més baixos». Bé, després eixa és la política que es tradueix en normes i es tradueix en orientacions des del propi ministeri, i ens arriba a tots.

I vosté, era el que jo deia, vosté en algun moment determinat deuria de dir, però no a bou passat: «Açò no ens convé als valencians, o sí ens convé.» Però jo crec que eixe tipus d'apreciació la veritat és que no ens convé, crec que no ens convé.

Respecte de tant bé com ens va o no bé com ens va, i han eixit també les taxes de cobertura en tot el tema aquell de l'exportació i de la importació. I evidentment, estem exportant més, però estem encara important més del que exportem, i per tant, eixa taxa de cobertura que en un moment determinat fa uns anys era molt elevada, molt per damunt de la mitjana d'Espanya, avui, encara que és per damunt de la mitjana d'Espanya, ha tin-

gut una caiguda important quan són altres els que realment han avançat i han pujat.

Que la nostra economia i el creixement ens està acostant amb Europa. Mire, li diré unes dades de com tenim això de l'estat de convergència amb Europa, perquè vosté no em negarà que, siguen les turbulències o les confabulacions de qui siguen, però quan s'ha de prendre una determinació d'apujar novament els tipus d'interés i reduir, per a pagar el deute, el pressupost normal de l'Estat en 500.000 milions de pessetes, això ho fem amb la idea de convergir amb Europa, amb els paràmetres de convergència nominal amb Europa. Doncs mire, li done dades.

Segons les darreres estimacions presentades per la Comissió de les Comunitats Europees, el producte interior brut per habitant a Espanya, finals de 1994, era del 74,9% de la mitjana de la Unió Europea. En 1992, en aquell moment se situava en el 75,1. Estic parlant de dades de tota Espanya, de tot l'Estat. De la mateixa manera, en 1992 el diferencial de la taxa d'atur respecte a la mitjana de la Unió Europea, el diferencial era 8,4 punts en contra de l'economia espanyola, això en 1992. En 1994, finals de 1994, quan ja, segons vosté, es començava a generar ocupació, doncs eixe diferencial és de 12,5 punts. Hem perdut quatre punts en relació a la capacitat de crear ocupació a Europa a la que tenim a Espanya. En el País Valencià estem dos punts per damunt de la mitjana espanyola.

Bé, eixes són les dades, i crega'm que no les trac ací en cap sentit tenebrista, sinó amb la voluntat d'assenyalar les dificultats per a, a partir de conèixer eixes dificultats, dissenyar polítiques que sí que siguen polítiques compromeses amb la correcció dels efectes del mercat, siguen polítiques i mesures compromeses amb allò que jo definia com els valors de l'esquerra o com a les propostes de l'esquerra, que, per altra banda, jo crec que són ben raonables. Treballar i possibilitar que es genere ocupació i que es genere ocupació estable en este país, jo crec que és una formulació ben raonable, i hi han fórmules perquè això pugua fer-se d'una determinada manera.

En tota la qüestió de l'estímul a ampliar les possibilitats del nostre autogovern, jo crec que no únicament se circumscriuen a aquella qüestió de la capacitat de dissolució anticipada o no, però no vull seure sense novament recordar, perquè sembla que hi han hagut alguns grups que no estarien per entrar en un tema de racionalització de totes les convocatòries electorals. Allò de l'agrupació de les convocatòries electorals pot ser raonable, excepció feta de casos realment d'emergència, d'ingovernabilitat, que es produïxen, i ahí tenen vosté el cas d'Aragó i ahí tenim tots el cas de Cantàbria, que no es poden resoldre democràticament i que cal acabar mecànicament una legislatura en contra del que serien els interessos raonables d'Aragó o de Cantàbria.

Mire. Nosaltres, ací i a tota Espanya, estariem d'acord que això fóra així si des del president del govern central fins l'últim president de comunitat autònoma estiguérem en les mateixes condicions, perquè tan eleccions són les que es produïsquen al Congrés i al Senat com les que es produïxen en els altres àmbits de la vida parlamentària dels parlaments autònoms, perquè això sí que és creure que estem fent uns poders polítics autònoms amb capacitat legislativa, tal com reconeix la pròpia Constitució, que no som açò poc menys que una diputació provincial, no, no. Açò és un parlament amb capacitat legislativa i amb capacitat d'elecció del seu govern. I estaria d'acord, estariem d'acord a unificar eixos processos electorals si tots estiguérem a la mateixa situació, si el senyor Pujol renunciara o el senyor Chaves o el senyor Fraga o el senyor Ardanza; estariem tots en la mateixa situació.

I nosaltres, que votàrem la derogació de la Lotrava i que hem... dit; anava a dir «venut». No, no, hem dit i hem publici-

tat, perquè cal publicitar-ho, cal dir-ho als valencians perquè se senten orgullosos que, després d'eixa reforma, el rang polític del nostre Estatut és equiparable al de les autonomies de primera, i ho hem dit i ho dic, i estic orgullós de dir-ho. Però hi han algunes coses que jo crec que seria un error, i és que no preservarem per al president de la Generalitat eixa capacitat de dissolució anticipada de les Corts, que jo no dic que siga fonamental en un sistema parlamentari, però que si la tenen altres per a resoldre problemes d'ingovernabilitat, nosaltres també.

Hi han qüestions referides al Senat i hi han qüestions referides a eixa necessària... (pausa) a eixe necessari procés de territorialització també de les institucions polítiques valencianes. Mire, jo, inclús li acceptaria dir en este moment que tot allò de la comarcalització és complex i que això ho hem de contemplar en un procés. Li acceptaria que vosté fera eixe plantejament. Però en tot cas, sàpia, senyor president, que des d'Esquerra Unida no renunciarem que este país pugua vertebrar-se d'una manera natural, d'una manera no traumàtica a partir del que són les realitats i les col·lectivitats humanes: els pobles, els municipis, les comarques i el País Valencià. I passaran anys, però ho haurem d'ensenyar a les noves generacions. Passaran anys, efectivament, però si no comencem a caminar per eixe camí, passaran els anys i continuarem mirant el campanar del nostre poble, mirant que si «yo soy del norte o del sur», si sóc d'aquesta o d'aquella altra província, i això és perdre possibilitats per a la nostra Generalitat i per al nostre autogovern.

Haguera volgut contribuir, senyor president, senyories, a donar eixa visió serena, tranquil·la, constructiva i positiva també, per què no dir-ho, des de l'esquerra, perquè en política estan ahí les institucions, i jo crec que els partits polítics i els grups parlamentaris estan per a explicitar com des de les institucions es pot avançar en democràcia, es pot avançar a l'hora de cohesionar un poble, es pot avançar a l'hora de resoldre els problemes d'eixe poble.

És legítim que cadascú tinguem la nostra visió. Nosaltres tenim la nostra. Creiem, perquè estes coses de vegades quan es diuen amb eixa... pareix ser que estàs excloent. No, no. Creiem que Esquerra Unida fa aportacions raonables, interessants i bones per a este poble des de l'esquerra, des del valencianisme, des d'eixos valors de l'ecologia que ha d'impregnar totes les polítiques que ací puguem desenvolupar. I estem segurs que serà útil per a aquest debat i serà útil perquè el conjunt de la societat valenciana pugua situar-se en eixa perspectiva il·lusionant, d'esperança, de saber que sempre hi hauran dificultats, però que sempre hi ha un present que criticar per a millorar. I que des d'eixa crítica i des d'eixe esforç, des d'eixe treball, tindrem la seguretat de construir eixe futur de llibertat, de pau, de tranquil·litat, de seguretat per a tots nosaltres, que és el que Esquerra Unida, entre altres, persegueix.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

I moltes gràcies, senyor diputat, de nou, pel to. I no moltes gràcies perquè sempre se'm beu l'aigua quan acaba. (Rient-se.) Però, en qualsevol cas, crec que el debat ha sigut un debat important i profitós, perquè ens ha permés expressar amb claredat a cada u les seues idees.

Jo crec que en els conceptes de política econòmica que s'introduïxen hi ha àrees de convergència i hi ha àrees també de diversió. Però, en tot cas, sí que voldria afegir que efectiva-

ment em pareix un comportament institucional de primera magnitud defensar que les institucions són de tots i les polítiques són de cada responsable específic. I res més lluny de la meua realitat com a president que intentar apropiari les institucions per a una política. Sí crec que la meua política té vocació majoritària en el sentit de representar els interessos de la immensa majoria dels valencians. Però, en tot cas, no puc excloure que hi haja valencians que pensen de manera diferent i, per tant, també a ells va dirigida la capacitat d'articular els seus projectes i, entre tots els projectes juntament, de conviure.

Eixa crec que ha sigut una de les principals tasques que des de la Generalitat i des del principi hem impulsat. No que la gent canviara de criteri, sinó fonamentalment que amb els criteris divergents es poguera conviure. I la Generalitat ha procurat representar naturalment la vocació majoritària dels valencians, però ha procurat també representar adequadament els valencians que opinen de manera diferent. I eixa crec que és una opció institucional, que no de partit, però en qualsevol cas crec que és una opció que tots els partits, per a consolidar i reforçar el paper de les institucions, hauríem de fer com a propi.

I jo estic convençut que des d'eixa política es consoliden les institucions. I això no vol dir que no es critiquen les institucions. Al contrari. Crec que en moltes ocasions la crítica contribueix a enfortir també les institucions, perquè contribueix a enfortir el seu funcionament o a millorar el seu funcionament i, per tant, a legitimar-les cada vegada més. I això crec que és el que hem fet al llarg d'estos anys i això crec que és el cal reclamar també per al futur. Hem governat, efectivament, amb estabilitat. I ho hem fet pensat en la immensa majoria. Però el fet que hàgem governat amb estabilitat no vol dir, com vosté ha introduït al principi de fet, que les coses que passen fora d'ací ens afecten. I per això en el principi del meu discurs vaig intentar definir amb rondunitat allò que crec que, no independentment, sinó tenint en compte tot el que ocorre a Espanya i a Europa, ens interessa com a valencians portar endavant. Que no pot estar renyit amb allò que els interessa a la resta, però que sí que ha d'estar clarament definit el que ens interessa a nosaltres.

I el que ens interessa a nosaltres jo crec que ha estat bastant clar. És estabilitat, continuïtat en matèria de determinades polítiques, perquè, front a allò que vosté diu, jo sí que he expressat constantment en esta Cambra i fora d'esta Cambra, i al govern, les polítiques que pensava que haurien de ser adequades no per als valencians només, sinó vistes des dels valencians per a Madrid també. Perquè no crec que les polítiques que beneficien a esta comunitat perjudiquen a les altres, sinó al contrari. Crec que les polítiques que beneficien a esta comunitat beneficien també al conjunt d'Espanya. Perquè esta comunitat, sent clarament vinculada la seua capacitat i la seua potencialitat als projectes de l'entorn dels països europeus, són una referència per a fer possible un desenvolupament més sòlid, i al mateix temps també un desenvolupament més homogeni, més que compten tots, i estem pensant en polítiques que des d'eixa perspectiva siguen capaces de beneficiar al conjunt dels valencians.

Així ho vaig fer en la meua primera intervenció, així he procurat fer-ho al llarg de tot este debat i així procuraré fer-ho també en la gestió de govern que ens queda i la que estem fent i la que farem també en el futur comptant amb el recolzament dels ciutadans.

Crec que efectivament les empreses sòlides i amb vocació de permanència són les que tenen, sense cap dubte, el futur. Però estic convençut també que tots els qui es plantegen la construcció d'una empresa se la plantegen des d'esta perspectiva. Altra cosa és que tinguen recursos per a estar en el mercat i que encerten en les polítiques concretes que porten. Però, naturalment, els treballs de la Generalitat des del principi han

estat dirigits a fer possible que eixes empreses tingueren un marc d'estabilitat, han estat... (*Remors.*) Gràcies. Perdó. Acabe de seguida. Fan possible estes polítiques que les empreses estiguen en el mercat. Hem ajudat a les xicotetes i mitjanes empreses, hem desenrotllat el que vosté diu Banc Públic Valencià, amb tal èxit que a més ha sigut possible que siga la institució segona financera, sent un volum tan xicotet, en projectes, en finançar projectes a llarg termini d'esta comunitat. Estem fent-ho també a través de la Societat de Garanties Recíproques, les operacions que no caben en l'Institut Valencià de Finances i estem fent-ho també de tal manera que hem sigut els principals usuaris, al voltant del 25% dels crèdits de l'Institut de Crèdit Oficial, per a les xicotes i mitjanes empreses en inversió. Vol dir que estem aprofitant i, sobretot, que estem donant oportunitats perquè les empreses i els treballadors puguen aprofitar el desenrotllament que en estos moments tenim.

I naturalment que corregir i regular el mercat és un paper que correspon a les institucions. I des de la perspectiva valenciana ho hem en el que podem, que no és molt. I des de la perspectiva espanyola intentem influir perquè es faça. I no solament és eixe paper, corregir i regular els desequilibris de mercat, és també en les polítiques de protecció i de seguretat als ciutadans on l'administració sí que pot fer més. I, és clar, és ací on la Generalitat fa més, perquè és la seua funció principal. De tal manera que les polítiques anticíclics són contemplades des de la Generalitat d'una forma eficaç, donant protecció i seguretat als ciutadans. Protegim moltes persones, protegim en tots els àmbits d'actuació pràcticament quasi, comptant molts àmbits concrets, a un milió de ciutadans valencians en les accions de la Generalitat. Són moltes les persones que a més s'han pogut acollir a molts dels programes que la Generalitat està donant, està disposant per a lluitar contra les desigualtats i també a protegir i a regular el mercat.

En qualsevol cas, i per a acabar definitivament, vull dir que la convergència europea és una realitat que estem intentant portar endavant; però no perquè l'objectiu siga la convergència europea, l'objectiu és situar a Espanya i a esta comunitat a nivell europeu. L'objectiu no és complir unes condicions, és que algunes d'eixes condicions són necessàries per a ser un país desenvolupat amb capacitat de generar ocupació i de competir amb els altres. No estem cecs pel que fa a complir unes condicions, estem abocats en intentar complir algunes d'eixes condicions perquè són el que distingeix a un país desenvolupat amb capacitat suficient de generar ocupació d'un altre que no ho pot fer. I per això estem compromesos amb això. Li vull dir que en la convergència és veritat el que vosté ha dit de la xifra quant al tema del setenta quatre i escaig per cent, però això és a tipus de canvi corrent, com també vosté sap, i no amb paritat de compra en el mercat en què estem per damunt del 80%. Estem apropant-nos i estem en bona via.

I, per no fer-ho més llarg, li vull dir que reconec que vosté té un projecte que està disposat a confrontar, que naturalment difereix en moltes coses de nosaltres, però que hi ha punts de convergència en què podem, i de fet hem treballat en el passat, i estic segur que podrem treballar en el futur.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.
Se suspén el Ple per un quart d'hora.
(*Se suspén la sessió a les 12 hores i 35 minuts.*)
(*Es reprén la sessió a les 13 hores.*)

El senyor president:

Il.lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Ramón i Quiles.

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies, senyor president.

Molt Honorable Senyor President de la Generalitat. Honorable conseller. Senyories.

Ahir vaig vindre amb la intenció d'escollar el parlament del meu president, del president dels valencians, i en gran part del seu discurs em va semblar que estava parlant-nos el delegat del govern espanyol en la nació valenciana. Quan parla vosté de l'eufemisme de «l'interés general» està demanant als valencians que se supediten a l'interés del govern de Madrid. I això ni és lícit ni tolerable per a esta societat. L'interés general és l'interés compartit d'un ciutadà d'Alcoi, Sagunt, Alzira o Nules, i no l'interés de la meseta, senyor president. I ni vostés és el delegat del govern ni este és el país de les meravelles que ens pintava ahir.

Es demana, en nom del govern valencià, cohesió i consens en la societat valenciana. Almenys al voltant dels eixos bàsics. I fa temps que des del nacionalisme valencià, tant des de les propostes teòriques revisionistes com des de la praxi de les organitzacions cíviques i polítiques valencianistes, hem demanat i oferit eixe consens.

Si la democràcia és la ideologia i el sistema que *auna* tots els partits polítics que estem presents ací, nosaltres estimen que la valencianitat també ha de ser la ideologia marc de totes les formacions polítiques valencianes. La democràcia i el valencianisme han de ser el marc de referència compartit per tot el conjunt del sistema polític i social valencià, el dels nacionalistes valencians i el dels no nacionalistes.

El valencianisme ha de proporcionar eixe consens i cohesió que reclama el Consell per a millorar radicalment la qualitat de vida dels valencians. El valencianisme ha de fer que totes les forces polítiques valencianes reclamen un millor finançament que evite, almenys en part, l'expoli econòmic que patim. El valencianisme és el que possibilitarà un consens en infraestructures bàsiques per al desenrotllament econòmic i la creació de llocs de treball. Un consens per a cohesionar i vertebrar el nostre territori, un consens per a potenciar i normalitzar la cultura i la llengua valenciana, un consens per a preservar el nostre bosc i el nostre medi ambient. Tots estos objectius han d'*aunar* al nacionalistes valencians i als no nacionalistes.

Entenc que el valencianisme no ha de ser patrimoni exclusiu d'Esquerra Nacionalista Valenciana ni d'aquells que són o es diuen nacionalistes. El valencianisme ha de ser denominador comú de les organitzacions polítiques valencianes.

Sabem, senyor Lerma, que vosté no és nacionalista, que no és nacionalista valencià almenys. I el respectem plenament. Vosté pertany a un partit nacionalista espanyol i estatalista. El que no ens sembla adequat és que vosté no coparticipe ni superficialment tan sols del valencianisme, que per disciplina i estructura haja d'acatar constantment ordres i dictats de Madrid. Opinió esta amplament compartida pels ciutadans valencians i fins i tot per il·lustres membres del seu partit, com recentment ha hagut denúncies del seu seguidisme a Madrid. La seua política genoflexa i obedient als dictats de Madrid la coneixen fins i tot la majoria de xiquetes i xiquets valencians. Que, si haguérem de posar-li un llinatge que resumira els seus dotze anys de presidència, no dubtaríem en nomenar-lo Joan *El Submís*. O, mejor, Juan *El Sumiso*, en castellà, evidentment. Vosté és precisament el contrari de Juan *Sin Miedo*, l'antònim del personatge dels contes infantils. Juan *El Sumiso*, deiem, perquè la seua actitud reivindicativa en Madrid ha sigut senzillament inexistent. A mi de vegades, com a senador valencià,

crega que m'incomada oir les crítiques que els meus companys d'altres comunitat autònomes fan de vosté.

Quan des d'Esquerra Nacionalista Valenciana aconseguirem canviar-li el nom a l'autovia de Levante per autovia Madrid-València, em recordaren que això ho havia intentat gestionar personalment Juan Lerma. I, òbviament, no ho havia aconseguit. Ni una cosa tan senzilla i aparentment inocua aconsegueix vosté com a president de tots els valencians. No s'ha guanyat vosté respecte en les administracions de Madrid. Polítics i funcionaris de la Meseta el consideren un *levantino* callat i disciplinat. Quan el comte-duc d'Olivares va qualificar els valencians de «muelles» ho va fer sense conèixer-lo personalment. Perquè si no, els adjectius hagueren pogut ser molt més durs.

Vosté ha preferit ser secretari general de la sucursal del PSOE a València que president dels valencians. I és una tria que, lamentant-la, la respecte. El que en canvi no podem permetre és que utilitze el mateix esquema de funcionament en l'interior del seu partit. Ha de ser el president a qualsevol preu i per a d'això, si cal fer mal a l'organització i limitar i castrar el seu creixement, no dubta en fer-lo. Molts recordem a l'alcalde d'Elx especialment per les seues declaracions on reconeixia que els il·licitants eren valencians i no alacantins. La nació valenciana ha estat castrada, limitada, per la seua actitud submissa.

President, per a mantenir-se com a president del Consell ha permès que el territori valencià fóra desplaçat de l'eix Barcelona-Madrid-Sevilla de l'any 1992. I ha acceptat la barbaritat que suposà i suposa el tren de gran velocitat Madrid-Sevilla, quan els tècnics i especialistes reconeixien el que demandava des d'ací: el TAV Alacant-Barcelona. Ha transigit amb el desmantellament de Sagunt i que els afectats de la presa de Tous estiguen anys i anys sense cobrar. I un llarguíssim, llarguíssim desgaciadament, etcètera.

Diffícilment pot considerar-se vosté mínimament valencianista quan ha governat d'esquenes a les Corts Valencianes. No sols ha fet cas omís a proposicions no de llei aprovades en esta casa, i a més a més s'ha limitat contínuament al control parlamentari, sinó que ha demanat permís a Madrid fins i tot quan ni calia i ha obviat, pel contrari, el garant de la sobirania del poble valencià.

L'acord de les comunitats autònomes de l'eix mediterrani signat pels governs de València, Catalunya, Balears, Múrcia i Andalusia, no ha sigut refrendat per este Parlament. I en canvi sí passà per les Corts de Madrid. Torne's a llegir vosté, senyor Lerma, l'article 42 del nostre Estatut d'Autonomia. Des de la seua dependència madrilenya formalitzà un acord de manera antiestatutària i jo qualificaria que d'il·legal, burlant-se del legislatiu, del legislatiu valencià, i, això sí, l'ofrenà immediatament al centralisme demanant permís a Madrid, que no calia.

President, vosté és responsable d'una altra cosa de la qual no podem enorgullir-nos: de la primera reforma de l'Estatut d'Autonomia que vosté va protagonitzar. Fruit de la seua submissió i del consens, per suposat, de tots els partits centralistes. Per la qual hem perdut la capacitat de dissoldre esta cambra, quan la resta de nacionalitats, incloent el seu company de partit d'Andalusia, sí que la tenen.

En estos dotze anys hem aconseguit una autonomia limitada i sobretot vigilada. Nosaltres, que apostem per recuperar la sobirania nacional del poble valencià, ens contentaríem a curt termini amb un autogovern ampli i seriós, que no el que tenim ara.

En la mateixa situació que València es trobava Canàries. Davant la segon reforma de l'Estatut, vosté d'immediat va frenar la reforma, que no canviava res. Canàries, en el mateix acord centralista, va decidir no frenar res i es dedicà a estudiar amb profunditat quin és l'Estatut que volien. Hui, al contrari

que nosaltres, està en tràmit la reforma que reconeix explícitament com a nacionalitat i els atorga les competències polítiques i de gestió que ells han decidit, no aquelles que va decidir l'acord centralista.

València és una nacionalitat i no una regió. Això és una afirmació de l'Estatut d'Autonomia que tots devem respectar. I això conve recordar-ho no només en els discursos institucionals del Nou d'Octubre, sinó constantment. I recordar-ho al govern de Madrid. I, com a nacionalitat històrica que som, com a nació que és, li correspon encara un major autogovern.

És cert que tenim un nivell competencial equivalent a les mal anomenades nacionalitats històriques. Però també ho és que ens falten essencials competències polítiques que ens diferencien de les històriques, a més a més que les competències de gestió hem d'augmentar-les molt més.

L'Estat espanyol s'ha quedat massa xicotet per a les grans qüestions com macroeconomia, la moneda, l'estabilitat. Sobre tot la moneda.

Pel contrari, estes, que hem d'entregar-les i han de ser delegades a Europa, l'Estat així mateix és massa gran per a gestionar aspectes que directament i immediatament afecten els ciutadans valencians, com l'ocupació, la cultura, l'educació, la sanitat, etcètera. En este àmbit és on la Generalitat té més, si cap, sentit i utilitat.

L'autogovern dels valencians ens correspon no només per qüestions històriques, que també, sinó per la voluntat de les nostres Corts nacionals, fins i tot per motiu utilitaristes. Teòricament no hi ha millor gestor per a la seguretat interior, l'ocupació, l'indústria, el comerç, l'agricultura, i tants altres, que la mateixa Generalitat. És per això que li demanem que deixem el model actual de policia autonòmica i creem un nou cos nacional de policia valenciana que assumisca paulatinament les funcions de les forces i cossos de seguretat de l'Estat en València, a l'igual que ocorre a Euskadi i Catalunya.

Li demanem també assumir les funcions de l'Inem, perquè estem convençut que des de València podem baixar els altíssims percentatges de desocupació, molt més superiors a la mitjana europea.

També volem que des de l'assumpció d'una actitud més reivindicativa siga prioritari per al seu govern un nou finançament que millore el que gaudim en el present, com vosté ha arribat a reconèixer en tot moment.

La nació valenciana és expoliada anualment amb més de 800.000 milions de pessetes. I el pròxim dia 29 de març té vosté una compareixença en la ponència del Senat sobre finançament autonòmic. En ella espere que no faça fugina, com en les altres, i que plantege seriosament els greus problemes de finançament insuficient que tenim. Si no fa valdre a Madrid els interessos de la majoria dels valencians, quin sentit té que continue vosté de president de la Generalitat? Madrid no sols paga mal, sinó tard. Els interessos per la tardança en la transferència de recursos vosté ho ha valorat molt bé. No podem ser nosaltres els responsables de la tardança del govern, dels seus correligionaris.

President, els nacionalistes valencians demanem per a la Generalitat els concerts econòmics com a fórmula que permeta el relleu econòmic, social i cultural d'este país. Que fóra la Conselleria d'Economia la que assumira la gestió completa de l'impost de la renda i de societats; i que establira un cupo solidari per al manteniment de les despeses generals de l'Estat. Un cupo amb una quota fixa i no variable. Segons el grau, nivell, inversions i infraestructures del govern de Madrid en la nació valenciana.

No volem una altra cosa que recuperar la sobirania econòmica que gaudiem fins al 27 d'abril de 1707. Segons vosté, hem recuperat l'autogovern que gaudiem en l'època foral. I els

concerts econòmics són una prova rotunda i evident en la seua contra.

No obstant, i fins que arribem al cent per cent de l'impost de la renda i societats, hem d'augmentar progressivament la nostra quota de finançament. Actualment, la majoria dels recursos que es tornen a Madrid, que es traen de les nostres butxaques, van destinats amb caràcter finalista. Això no és sobirania, ni fins i tot autonomia. Això és una mera descentralització. Sense economia —ho hem dit moltes voltes i ho tornem a dir— no tindrem cap classe d'autonomia.

A Madrid els valencians hem de conformar una *lobby* de pressió. President, per damunt de diferències partidistes, els valencians tenim coses importants en comú. I no som tan ingenus com per a demanar-li que abandone els interessos partidistes. Només li demanem que, defensant-nos, es defense vosté mateix, perquè ser president d'una nacionalitat forta i pròspera com la valenciana és ser més president que ser-ho només d'una regió submissa i que genoflexa als dictats de Madrid. Tots eixim guanyant. I vosté el primer.

Per eixe motiu en les quatre ponències que estan obertes a Madrid, la reforma de la Constitució, la de finançament autonòmic, la de repartiment dels fons estructurals provinents de la Unió Europea i la de presència de les comunitats autònomes a Europa, són totes elles importantíssimes per a portar a Madrid i a Brussel·les la veu de València, lliure i unida, junt a la pluralitat que sempre l'ha caracteritzada. No faça vosté una absència, perquè els interessos valencians estaran absents amb ella i estaran absents allà on encara es decideixen. Perquè hui a Madrid es decideixen encara massa coses que afecten a tots els valencians. I vosté, president, ho sap molt bé.

I per això no és admissible que en esta casa, que sap que esta excessivament limitada pel govern central, es vote pels socialistes valencians a favor del cobrament dels damnificats de Tous, del transvasament d'aigua, del Consell Metropolità de l'Horta, i a Madrid els socialistes valencians voten en contra. La incoherència genera a mig i llarg termini incredibilitat. I això pot conduir a la presidència a candidats d'encara menor credibilitat des d'una perspectiva valenciana.

Però no només ha fallat en estos dotze anys l'actitud davant el govern de Madrid, sinó la mateixa política interior ha pecat de no valencianista. No s'ha vertebrat, per exemple, el territori adequadament. En els seus objectius, la cultura i la llengua pròpia han rebut un tractament baix mínims. Dotze anys, president, és molt de temps per a poder exigir-li resultats.

President, li sembla a vosté que dotze anys no són prou per a abordar i dur a esta cambra una llei de comarcalització? Mire vosté, la vertebració del territori, de la nació valenciana, es troba encara pendent d'abordar-la seriosament, especialment en les comarques del sud del nostre territori, fruit de l'enfrontament que l'Estat espanyol ha tractat de fer per a desunir els valencians. Ha crescut el sentiment d'antivalencianisme. Efectivament, el Partit Popular té una gran part de culpa en el desentrellament del fenòmen de l'alicanisme o el cantonalisme. Però vosté ha fomentat el provincialisme.

En primer lloc, la manca de comarcalització no sols ha provocat que la qualitat de vida dels ciutadans que no viuen en les tres capitals provincials no augment, com li haguera correspost, sinó que ha evitat que la tornada de l'autogovern implicara una millor distribució de la riquesa i dels recursos disponibles.

En què han quedat amb les FM? En què ha quedat aquella regulació per a la concessió, en la qual es demanava que almenys el 50% fóra en valencià? Aquella obligació hui veem que ni tan sols un 10% és utilitzat en aquelles cadenes. El valencià una vegada més és gastat per a allò trivial, accessori, festiu o folklòric. Per a tot el demés amb «la llengua de l'imperi», per molt que vaja contra la seua mateixa legislació.

I la comarcalització, que és l'única manera de superar el provincialisme, no s'ha fet. Els governadors civils són una figura anacrònica que hauria de desaparèixer. Les Corts Valencianes acordaren per unanimitat instar el govern de l'Estat la seua transformació. L'estat autonòmic ha suposat una superposició de l'antic estat centralista, però la instal·lació d'aquell no suposà la desaparició d'este. La superposició d'administracions implica ineficàcia, balafament dels recursos públics i conflicte de competències. Cal una racionalització de l'Estat que repercutisca en una millora administrativa.

Des d'Esquerra Nacionalista Valenciana reclamem la desaparició de les diputacions provincials en territori valencià. Les comarques i la mateixa Generalitat han d'assumir totes les seues competències. Provisionalment i progressivament s'han d'anar buidant estes i els recursos econòmics i humans repercutir d'una manera més efectiva i més valenciana.

Fomentar el provincialisme, com ha fet vosté, per activa o per pasiva, condueix indirectament, i per lògica, al consorci del Sudeste, un projecte segregacionista que aposta per trencar la unitat territorial del històric Regne de València. I no haurem de recordar ací allò que la infraestructura determina la superestructura per a comprendre el perillós d'esta aventura sudista i antivalenciana. En una taula rodona tinguí l'oportunitat d'escoltar el secretari general de la Unió de Llaureadors i Ramaders, els seus laments anaven a les altres patronals agrícoles que, com estaven estructurades provincialment, rebien més subvencions proporcionalment en traure de tres bandes que ells, que eren una única associació i organitzada, no en tenien.

O el fet que el govern valencià, a requeriment de la ponència del Senat d'enclavaments territorials, no haja tingut temps en més de sis mesos per a pronunciar-se sobre la valencianitat o no del Racó d'Ademús. És un escrit que està pendent en rebre allí. Els fets parlen per ells mateixos.

El mateix es pot dir de la campanya *La comunitat* i de la turística marca *Mediterrània*. La comunitat? Quina comunitat? La de veïns? La de propietaris? L'estratègia de suprimir l'autèntic substantiu que defineix al territori i als habitants d'este país no sols no és valencianisme, sinó més bé just el contrari.

Per altra banda, respecte a la normalització i promoció de la llengua i cultura valenciana, estos dotze anys també han sigut agarrats amb el valencià i amb la cultura pròpia, la valenciana. Començaren bé. Certament, la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià era un instrument legal vàlid per a una primera etapa en la recuperació del valencià, però vosté, president, l'ha convertida en una *lleï florero*, incomplint-la reiteradament en les diferents conselleries. En esta mateixa casa ja fins les actes comencen a estar redactades exclusivament en castellà, encara que és una de les institucions valencianes que més compleix la llei d'ús. I és lamentable que la lacònica i buida comunicació del Consell, que es va remetre a penes 24 hores ans als grups parlamentaris amb motiu d'este debat, estiga redactada íntegrament i exclusivament en castellà.

Diffícilment incentivarem als nostres (*inintel·ligible*) nacionals si des de la mateixa Generalitat no es treballa des de l'exemple. No és només que no tindran massa força moral per a criticar a un candidat a la presidència del govern valencià que no coneix els dos idiomes oficials de la nació valenciana. S'imaginen, senyories, que un candidat a la Generalitat no sabera expressar-se en castellà?

El senyor president:

Senyor Ramón.

El senyor Ramón i Quiles:

Senyor president, acabe immediatament.

El senyor president:

No es fique en terreny que no li pertoca. Ja sap el que li...

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies.

Entra dins d'allò imaginable? És admissible que tota una consellera de Cultura no sàpia parlar ni usar la llengua valenciana? Des de l'analfabetisme en valencià, es pot gestionar la cultura? I que no es faça demagògia amb suposades imputacions xenòfobes o cosa per l'estil. El conseller d'Educació, el senyor Joan Romero, ha nascut a Castella-La Manxa, però viu en esta terra i s'ha esforçat per conèixer i parlar la seua llengua pròpia. Tots valorem molt positivament la voluntat del conseller per expressar-se en valencià. El que lamentem és que no siga contagiosa eixa voluntat dins el mateix govern valencià. Creem que els líders públics tenen una gran responsabilitat, amb el seu exemple, d'incentivar a la ciutadania el conreu i la normalització de l'idioma valencià.

Vosté, president, confon normalització del valencià amb educació en valencià. I sent important esta, no és l'únic canvi on cal reactivar la nostra llengua pròpia. I en la pròpia educació, quin percentatge de xiquets acaben l'escolarització o entren en la universitat sabent llegir i escriure en valencià? I quants l'usen? Una dada. En l'educació, en la universitat de València, pràcticament el 25% dels alumnes, exactament el 23,8, sol·licita les classes en valencià; nomes s'oferta el 13%. En dotze anys supose, senyor president, que no hi ha hagut temps suficient per a crear un diari en valencià ni tampoc per a fer un Canal 9 realment en valencià. Ni molt menys per estrenar cap pel·lícula en sales comercials en valencià. Ni per suposat per a introduir-lo en la informàtica ni en els jutjats. Massa temps per a tants exigus resultats.

Per últim, president, la situació del nostre medi ambient és difícil. És cert que no podem responsabilitzar el govern valencia dels canvis climàtics que provoquen sequera i incendis forestals. Però el que és evident és que la defensa dels ciutadans de la comarca dels Ports ha sigut tardana i insuficient. Cal tancar la central tèrmica d'Andorra. La Foia de Bunyol no la podem convertir en el femer d'Europa. I no només s'ha reforestat poc, s'ha reforestat malament, sense espècies autòctones, i no s'ha delimitat encara els avantatges econòmics que suposen per a alguns depravats.

Si vosté, senyor president, perd la presidència de la Generalitat, no serà tan sols pels encerts del grup majoritari de l'oposició com del seus gravíssims errors que l'han enfosat. No obstant això, el nacionalisme valencià, com a dialogant i pactista que és, li tendeix una mà per a elaborar eixe consens democràtic i valencianista que porta a la nació valenciana junt als països més avançats i modernistes d'Europa. Vosté te la paraula, senyor president, en les seues mans està.

El senyor president:

Moltes gràcies.

També, en representació del Grup Mixt, té la paraula el senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Senyor president de la Generalitat.

Senyors consellers.

Senyores i senyors diputats.

Entrar a estes altures del debat de política general sobre l'estat de la comunitat i analitzar la situació dels diferents sectors de la societat valenciana, després de la intervenció de la resta dels grups que han intervingut en este debat, no és tasca fàcil, excepte que entrara en una línia de reiteració de plante-

jaments en alguns aspectes catastrofistes i carents d'estar portant a terme un debat de la situació real de la Comunitat Valenciana.

És cert, senyories, que no són temps per a llançar les campanyes al vol, però molt menys d'actituds polítiques en què preval el tot val per tal de determinar la gestió de govern i de missatges catastrofistes en el sentit de comportaments que vénen a donar lloc que el fi justifique els mitjans.

Crec, senyories, que no podem evitar reflexionar i valorar que ens trobem davant la realitat d'estar celebrant este debat de l'estat de la comunitat a dos escasos mesos d'unes eleccions a la Comunitat Valenciana, a unes eleccions que determinaran la composició d'estes Corts Valencianes i, per tant, del govern de la Generalitat Valenciana.

Jo no vull entrar en esta línia, en esta situació, perquè no és el meu paper en este debat, crec, no represente a cap grup, ni cap opció, ni estic en una postura electoralista davall cap concepte. El que no em lleva que en este debat faça una reflexió, des del meu punt de vista personal, ja que no em represente no al meu grup, com en altres ocasions, sinó només a la meitat del meu grup, com ací es podrà posar de manifest.

Crec que en este moment que és necessari avançar en consolidar la recuperació econòmica ja iniciada, en uns moments que han pogut observar que al llarg d'este debat s'ha responsabilitzat al govern de l'augment de l'atur, de la crisi econòmica, dels incendis forestals, de les carències en la sanitat i en l'educació, dels déficits en infraestructures i dels problemes de l'agricultura, que s'ha portat a terme la crítica en la política d'incentius a les empreses per a la seua modernització i fer-les mes rendibles, però que, al mateix temps, en esta línia de crítica, que no compartisc i vull fer una menció especial al comportament dels agents socials, no s'ha fet cap referència en este debat. Comportament responsable quant a la seua participació en fer possible esta recuperació econòmica.

Si caldria criticar alguna cosa a estos agents socials i al món de l'empresa, és aquelles persones que utilitzen les organitzacions empresarials per a fins polítics personals de catapultar-se a liderats polítics que després resulten ser una frustració o un fracàs, com s'ha posat de manifest en més d'una ocasió. O el comportament d'aquelles altres entitats empresarials que són utilitzades com a reclams per a opcions polítiques determinades, en la qual sempre m'he manifestat en contra i així m'ha pogut anar en determinats moments de la meua trajectòria política.

Jo crec, senyories, que la situació actual de la recuperació de la nostra economia i, per tant, de l'economia de la Comunitat Valenciana, està motivada per una sèrie de factors que ací han passat desapercebuts, que no s'ha fet pràcticament cap menció i que no podem obviar en cap moment és l'esforç que s'ha fet des que es va assumir l'autogovern en esta comunitat. I els qui han tingut l'oportunitat de viure-ho durant estos dotze anys, partien de les mancances, de les responsabilitats de govern, de les actuacions no encertades o que no han portat els fruits desitjats per part del govern de la Generalitat Valenciana, és evident que la situació de l'estat de la comunitat no es tot el satisfactori que a tots ens agradaria. Que hem estat sumits en una greu crisi econòmica, que no només ha afectat a esta comunitat, sinó també a la resta de l'estat espanyol, però no podem negar, a no ser que es faça per interessos electorals, els avanços i el progrés en l'autogovern. Insuficient? Per suposat. Insuficient.

Però es pot i s'ha de criticar les llistes d'espera en la sanitat, però al mateix temps s'ha de posar de manifest l'esforç inversor en la xarxa d'hospitals comarcals i de centres de salut que s'ha portat a terme en molts municipis de la nostra comunitat. De la mateixa manera que es pot criticar, i s'ha de

criticar, la mancanca d'eixe mapa escolar i l'existència de mancances en l'educació, millorable en tots els llocs, però al mateix temps s'ha de reconèixer l'esforç inversor en la construcció de centre d'EGB i l'esforç que s'està fent per a portar a terme la construcció de centres de secundària per a l'aplicació de la Logse. O l'esforç que s'ha fet, després de molts debats, per suposat, i de molta incidència per part d'estes Corts, de reivindicar i aconseguir eixa universitat Jaume I per a la província de Castelló.

O en matèria d'infraestructures les mancances són importants, però tampoc no podem negar als que visitem els pobles de l'interior i la nostra xarxa de carreteres l'esforç que s'ha fet en este pla de carretes, i el que es pretén portar a terme en este segon pla, a tots els llums creem que insuficient. Però crec que la crítica hauria d'haver anat dirigida que este govern ha pogut assumir obres que no li corresponien, i que li corresponien al govern central en matèria de infraestructures viàries, com era la variant de Castelló, però que calia assumir-la perquè així ho demandava la societat de Castelló, a pesar que després se suportaren les crítiques d'haver-se fet; primer, perquè no es feia i després perquè s'ha fet.

Jo també vull manifestar que tenim mancances en este estat de la comunitat, que durant molt de temps han sigut motiu de debat en estes Corts, de no tindre eixe tren d'alta velocidad, com demanàvem els valencians, i que sembla que ara es pel camí d'aconseguir-ho. O bé eixa autovia València-Madrid que s'ha retardat tant de temps i que ha sigut motiu de tants i tants debats en estes Corts.

El Pla de sanejament de la Comunitat Valenciana crec, senyories, que és també un objectiu que s'ha assolit des de l'esforç de totes les forces polítiques d'estes Corts, no només del govern, sinó d'aquelles forces polítiques que han portat el debat i la necessitat d'afontrar este pla de sanejament. Quants municipis de la nostra comunitat queden avui en dia sense eixes infraestructures per al sanejament de les nostres aigües? Molts poquets, molts poquets. L'esforç ha de continuar en eixa línia, i esperem que en una pròxima legislatura el govern de torn que li toque, per la voluntat del poble valencià, continue en la mateixa línia quant a millorar les nostres infraestructures tant viàries com de sanejament.

I com també no podem negar l'esforç en la política cultural de la nostra comunitat. Quants municipis disposen avui en dia de teatres, auditoris, pavellons poliesportius que era inimaginable poder assolir pel seu esforç econòmic i en base als seus pressupostos? Quants? Crec que és necessari no anar als pobles només a les festes o a les processons, s'ha d'anar als pobles a conèixer les seues mancances i quina és la seua realitat, i a reivindicar i a portar pels llocs adequats eixa reivindicació, fent projectes seriosos i no polemitzant en la consecució de molts d'ells.

Com és possible que en este debat no s'haja fet referència a la situació turística de la nostra comunitat i de les polítiques que s'han pogut portar a terme i, al mateix temps, de les mancances que s'han tingut en la política de turisme de l'interior? És una mancança molt important que jo trobe a faltar en este debat.

Com també hi he trobat en falta, excepció feta del portaveu d'Unió Valenciana, que no s'haja fet referència o no s'haja entrat a debatre amb més profunditat què passarà amb la nostra comunitat, quin serà l'estat de la nostra comunitat si no comptem amb eixe Pla hidrològic nacional, que altres grups —que jo no compartisc la política de l'Espanya seca o l'Espanya humida, no l'he compartida ni la compartiré mai— no han fet referència i no han fet cap reivindicació, però sí que espere veure alguna proposta de resolució en esta línia, perquè la nostra comunitat necessita eixe Pla hidrològic nacional com l'aigua que cada dia bevem tots.

Jo vull posar de manifest també l'esforç que hem fet tots, tots sense excepció, per la normalització lingüística de la nostra Comunitat, en la normalització del valencià. Prou pesem molts valencians i moltes persones com jo que, parlant dia a dia el valencià, no vam rebre en el seu moment la seua ensenyança a l'escola. Creem que en eixe esforç i eixe avanç cal aprofundir, no cal crear crispació en el tema de la llengua, perquè aquell que cree crispació en el tema de la llengua o aquell que cree crispació en el tema cultural més tard o més prompte políticament pagarà les seues conseqüències, perquè així ho ha demostrat la història i així serà.

Jo crec que no es poden negar tampoc els avanços que hem fet en política social dirigida a la tercera edat. Insuficient, insuficient si es vol, però a totes llums aquí està. I crec que cap govern, siga del signe que siga, siga del signe socialista o siga del signe del Partit Popular, va a poder dur a terme grans diferències en algunes d'estes línies bàsiques i fonamentals que hem aconseguit tots, tots els valencians des de l'autogovern i des que estes Corts en la primera legislatura van entrar a debatre ja les carències i les necessitats que teníem en esta comunitat.

Per suposat que allò fet no és suficient, que és necessari aprofundir en estos camps i en esta línia. Que s'ha d'ampliar i millorar l'assistència sanitària o la qualitat de l'ensenyament és una cosa que ningú no podem negar en estos moments. Allò no acceptable ni presentable és la negació de la realitat, encara que esta realitat haja sigut fruit de polítiques dutes a terme per altres opcions polítiques, que s'haurà pogut discrepar o que se'ls haurà pogut acusar en algun moment de falta de diàleg, de falta de consens, però que l'evidència està aquí, i que per suposat que són molt millorables, i en eixa tasca crec que hem d'estar tots els valencians de les diferents opcions polítiques.

No podem entrar, i hem de descavalcar totalment, i jo espere que això es duga a terme si no en esta legislatura, en la propera, és la política de la desqualificació, la falta de la cultura del consens, del diàleg, i la falta de la vertebració de la nostra comunitat, des de posicionaments diferents, però consensuant les línies generals de la nostra política.

I acabe, senyories, acabe. Este és un debat que, vulguem o no, té un reflexe en la societat eminentment electoral. No ens podem abstraure d'ell. Jo crec, senyories, i jo espere que algú ens ho explique, que ací s'han fet propostes de dur a terme un altre debat, pareix que paral·lel a este, per a debatre propostes alternatives. Jo voldria que algú m'explicara com i de quina manera. Perquè jo crec, senyories, que este es el debat de l'estat de la comunitat, que des de la crítica a la gestió de govern deu de ser quan les diferents forces polítiques en clara vocació de govern, aquells grups que vegem la possibilitat de governar esta comunitat o que es consideren «bisagras» per a ajudar a la governabilitat de esta comunitat, és ací i ara i en este debat quan han de portar les propostes de resolució, on s'han de debatre estes propostes de resolució i no llançar un missatge superflu a la societat valenciana, demanant i acceptant un debat que de segur no es va a dur a cap, i temps al temps per tal que em donen la raó a les meues paraules.

Jo crec, senyories, que estos projectes de futur és important que existisquen, és important que hi haja alternatives en l'autogovern de la nostra Comunitat i en tot estat democràtic. Crec que s'han de fer en uns moments de la màxima serietat i el màxim rigor.

Jo vull acabar la meua intervenció reconeguent l'esforç que han fet els agents socials en la nostra comunitat i en la resta de l'Estat espanyol per, amb els seus sacrificis, ajudar a esta recuperació. Però al mateix temps no s'ha de negar els mitjans que s'han posat a disposició del món de l'empresa i del món social per a fer possible que tots units, des de la discrepància, des de projectes alternatius, sense crispació, sense debatre la vida i les

discrepàncies polítiques a través dels jutjats, i pareix que este país haja d'estar governat per la justícia, com està ocorrent en altres països europeus, jo crec que este és un camí erroni, un camí el qual es pot iniciar, però que no té final i, per tant, espere i desitge que en el debat de les propostes de resolució que presenten els diferents grups, i que jo ja anunci que no vaig a presentar ninguna al respecte, podem conèixer les alternatives, podem conèixer les correccions a estes carències i a estes deficiències que hi ha en la gestió de govern, però que ni és tot rof ni s'ha deixat de fer res, perquè hem avançat moltíssim i hem millorat moltíssim en tots els aspectes de la vida dels nostres pobles.

Que es pot millorar? Per suposat. Que es pot economitjar? Per suposat. Que ha d'haver alternatives? Per suposat. Però també els valencians necessiten en este moment tranquil·litat, diàleg, discrepància i propostes serioses i riguroses que des del respecte a totes les forces polítiques puguem conèixer.

I acabe ja agraint a tots els grups polítics el to amb el qual han fet este debat, on crec que no ha hagut crispació, que crec que ha sigut un debat seriós, rigorós i, des del posicionament de cada grup, respectable.

Res més i moltes gràcies.

(Ocupa la presidència l'Excel·lent Vice-president Primer, Senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.

Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Gràcies, senyor president.

Fonamentalment per agrair l'esforç personal dels dos diputats que han intervengut i per a explicitar algunes posicions.

En primer lloc, que els dos han fet un esforç important d'exposició. Un més pegat al terreny, en el cas del senyor Ansuátegui; un altre més en el terreny dels principis, igual de respectable. Uns més coincidents i els altres menys, però en qualsevol cas no reiteraré coses que ja he dit en este debat. El que sí que vull és aclarir algunes coses que s'han mencionat i que han sigut aportació nova.

En primer lloc, que jo crec que esta idea repetida constantment, una per no atacar a Madrid i l'altra per atacar a Madrid. El govern de Madrid és del senyor Leguina, el Govern d'Espanya està en Madrid, però és de tots, i ens afecta a tots, naturalment. Però sí que voldria dir una cosa. Per un costat hem sigut crítics i reivindicatius quan ha pertocat ser-ho. I, per altre costat, hem ajudat a què les institucions governen i puguem entendre's i solucionar problemes, i que no facen fonamentalment competència entre si, perquè cadascú té la seua competència i les seues responsabilitats.

Però si no s'ataca a Madrid, la qual cosa no forma part, naturalment, dels objectius de cap govern, i ha de fer-se en funció fonamentalment de les coses que es fan, i som una de les comunitats autònomes que en defensa de la seua legitimitat i de la seua capacitat més recursos de inconstitucionalitat ha presentat contra algunes lleis, si no s'ataca —repetisc— es diu que no s'ataca i, si s'ataca, es diu fonamentalment que hi ha discrepàncies. Perquè encara recorde... —no es reconeix el mèrit i l'eforç que es fa, sinó que s'utilitza per a dir que hi ha discrepàncies i divisions importants— ...encara recorde una polèmica molt vella, per la qual el president de la Generalitat va ser molt atacat, que és la creació de la Televisió Valenciana, per a dir que en realitat l'interés fonamental d'alguns de l'oposició és criticar pel que siga i no que es faça una cosa o una altra, que els és igual.

Sí que vull aclarir, fonamentalment, que efectivament en el Senat hi ha pròximament un debat que començarà este mes,

amb la intervenció del ministre, i pel qual passaran totes les comunitats autònomes, sobre la reforma del sistema financer. I, efectivament, participarem com a valencians en el debat. I li vull afegir: no solament participarem en el debat, hem participat en l'elaboració de la reforma i, abans que uns altres facen anticatalanisme, que a partir de hui ja començaran a fer, perquè una de les conclusions del debat fa referència al tema autonòmic, li vull dir amb claretat, per a esta Cambra i per a tota la societat, que les reformes proposades en el llibre blanc, la defensa que nosaltres farem de la qual, i totes les coses que es van a reformar, estan fonamentades en els plantejaments sobre la reforma del sistema de finançament autonòmic que hem fet els valencians i són en bona part contràries a les que han fet els catalans. La via és la via valenciana. I aquesta probablement, abans que comencen a fer anticatalanisme de nou, anuncie que és la posició del govern valencià, que serà la de la Comissió d'experts que es veurà. I ho defensarem amb contundència i amb precisió.

I una altra qüestió que també ha sigut objecte per vosté de tractament, i que també és un tema del Senat, com vosté planteja, no estic disposat a discutir-la, que és la valencianitat del Ricón de Ademuz. No estic disposat a discutir amb ningú això, perquè és una cosa que tinc absolutament clara i meridiana.

I respecte al senyor Ansuátegui doncs poques coses podria jo afegir a allò que ell ha dit. Jo crec que francament, molt pegat al terreny, ha fet un bon reconeixement de les coses fetes i ha deixat constància que queden coses per fer, amb la qual cosa estic d'acord. Però sobre tot crec que és importat més viatjar, com es recomanava anteriorment, però al contrari, i veure les coses que s'han fet. I jo crec que des del punt de vista de les coses que s'han fet, no jo com a president del govern valencià, sinó tots els ciutadans valencians, podem estar bastant orgullosos, perquè no són exclusivament obres, són fonamentalment obres que solucionen problemes i que dinamitzen la nostra societat. I hi ha afortunadament moltes repartides a la nostra geografia i són molt importants per al progrés de tots els ciutadans.

I, finalment, dir-li que estic d'acord amb el senyor Ansuátegui amb tota rotunditat que en el debat de l'estat de la Comunitat és el moment de debatre els projectes que té cadascú, malgrat que cadascú considere que és o no el moment de desvetllar els secrets millors guardats de la història d'Espanya.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Ramón.

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies, senyor president.

Senyor president de la Generalitat, li donem les gràcies pel to i per la deferència que ha tingut en la seua resposta. I només per a fer un parell de puntualitzacions.

Tots sabem que el valencià està necessitat. I vosté ahir ens deia que era una ajuda que calia prestar-li perquè hi havia una obligació moral. I jo crec que sí, que moral sí, però no obligació, una devoció moral que hem de tindre tots els valencians. I que hauré de fer-la des del poder per tal que estiga absolutament a l'abast del poble i que el poble ho prenga amb naturalitat.

Per tant, eixe valencianisme que nosaltres li reclamem estic segur que està en gran part del seu partit. L'única cosa que li diem és que no tinga por a aquelles discrepàncies internes que a vosté li pugen dir, perquè li ho han de dir igual, i atenga més als valencianistes, atenga més als nacionalistes valencians que hi ha en el seu partit, perquè serà la millor manera de constituir una nació forta i de donar-li al poble valencià la seua realitat d'una manera institucionalitzada.

Jo sé que vosté és l'autor d'este informe, en part, o l'inspirador, ho sé de sobra. Per cert, és la primera part, la segona no està acabada. Sé que, de fet quan jo l'he estat fullejant, he estat veent que moltes de les seues idees estan ací. Però jo el que li ofería no era això. No li ofería que fóra el president de la Generalitat allà a explicar, sinó que anara amb un acord d'esta Cambra. Que foren les Corts Valencianes les que, amb la idea clara que l'autonomia ha d'estar suficientment dotada econòmicament, fóren les que li recolzaren a vosté per tal que la seua posició tinguera major força.

D'alguna cosa hauré de parlar, perquè això de «café per a tots» tampoc està clar. No podem comparar, i jo ho lament molt, a la nació valenciana amb qualsevol altra regió que puga haver en Espanya. No podem comparar la nostra identitat amb una Rioja o amb una Catabria. I açò ho compara. Hauré de buscar la fórmula.

I jo reconec que vosté ha parlat de vegades molt fort, però li assegure que no ha sigut en el lloc adequat. Recorde que vaig anar a veure'l a una conferència en el club *Siglo XXI*, en la qual allò de Juan *El Submis* pareixia que se'n anava una miqueta i que venia Juan *El Reivindicador*. Als quatre dies tenia vosté la grandíssima oportunitat de davant de tot el Senat parlar de quina era la seua apreciació dels pressupostos generals de l'Estat. I no estigué. I sí que estigué un altre que a la millor tenia por a que li digueren que estava discrepant amb el partit, perquè sí que estava Andalusia. I sí que estava Andalusia precisament per a criticar la fórmula a la qual havien arribat per al finançament. En contra seua, senyor president. I la Generalitat Valenciana estigué muda, la Generalitat allà no estigué.

Per això li dic i li recorde que en estos moments en què pareix ser que es pot canviar l'Estat, que amb estes reformes, fins a un debat que vindrà el setembre que ve, podem tenir l'Estat que desitgem els nacionalistes, que vosté participe en ell. I participe amb la veu ben clara, amb eixa veu que de vegades se sent fora de les institucions. Participe en les institucions demanant allò que estic convençut que tota la cambra li va a recolzar. I per això allò millor serà que vinga ací i que ho pregunte.

No m'ha dit res de l'arc mediterrani. I l'arc mediterrani és una assignatura pendent que té vosté. Perquè ha pres una decisió que afecta bàsicament l'Estatut d'Autonomia i que no la pot fer vosté sols, que és menester que siguen estes Corts i no el Senat qui li done el permís, qui li done el plau. Ajuste més la seua actuació a les Corts Valencianes, que crec que no tindrà problemes de majoria. Ajuste més la seua actuació a les Corts i veurà com el poble valencià s'ajusta més a les seues idees, perquè en el fons pot ser que no siguen tan roïnes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ramón.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Només per a dir-li que em pareix una bona suggerència el fet que es discuteix el tema del finançament i es busque el recolzament d'estes Corts. No sé si serà possible, però en qualsevol cas crec que coincidirem tots bàsicament en les propostes fetes, perquè en moltes ocasions hem debatut sobre este tema. Però no excloc en absolut consultar amb els grups parlamentaris la posició que anem a defensar, que per demés és coneguda.

Però sí que voldria ser més modest i dir que no se'm pot atribuir l'autoria del llibre blanc sobre la reforma del finançament autonòmic perquè, evidentment, no he sigut jo. I el que ensenyava en este Parlament era el llibre blanc sobre la reforma del finançament autonòmic.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente. Señoras diputadas y señores diputados. Nos encontramos, y no es ocioso recordarlo, dentro de un debate de política general, aunque, a tenor de alguna intervención de las escuchadas ayer, pudiera deducirse que esto es más bien un debate bíblico por los tintes apocalípticos con los que alguno ha intentado pergeñar un dibujo tremendista, una caricatura catastrofista de una sociedad valenciana que afortunadamente para todos nosotros sólo existe en su imaginación.

Señor presidente, que no somos la arcadia feliz ni el reino de jauja lo sabe usted mejor que nadie. Pero que no se puede concebir esta comunidad, que no se puede describir nuestra situación en clave sombría, cansina y victimista también lo sabe usted mejor que nadie, porque desde hace doce años ha atravesado su acción de gobierno por etapas de bonanza, por los mejores momentos de nuestra trayectoria económica, y por graves momentos de crisis. Y en todas estas etapas —y esto nadie podrá negarlo porque registradas quedan todas sus intervenciones a lo largo de estos años— siempre ha demostrado una confianza inquebrantable en nuestra capacidad como pueblo, como ciudadanos, como sistema productivo, para aprovechar las ventajas y para superar las dificultades. Porque siempre nos ha incitado, a través del apoyo que ha buscado y obtenido de los ciudadanos, a desarrollar las potencialidades que existen, y son muchas, en nuestra sociedad.

Ayer se hablaba de que este debate debía servir para establecer un diagnóstico, una radiografía, de nuestra actual situación. Yo no quisiera terciar en las diferentes y contradictorias perspectivas con que hasta ahora se ha presentado nuestro estado en estas Cortes con una estimación personal. Y no deseo hacerlo porque no quiero que mi deformación profesional me conduzca a una santa y académica indignación hacia quienes, con la osadía que sólo proporciona la ignorancia, utilizan, mezclan y tergiversan cifras, porcentajes y períodos, intentando arrimar el ascua a su sardina electoral para confundir o amedrentar a la opinión pública.

Prefiero acogerme prudentemente a un tercero en discordia y utilizar, para situar debidamente el estado de nuestra comunidad, a un observador imparcial. E incluso referirme a sus conclusiones no de forma directa, sino utilizando la referencia neutral de un medio de comunicación que no creo que pueda calificarse precisamente como pro gubernamental, tal como es el diario *ABC* en su edición del 16 de enero del corriente año, página 34, en el cual da referencia de la aparición del estudio que sobre la renta nacional de España y su distribución provincial ha realizado pues yo creo que el único organismo fiable, y que desde hace 40 años es un punto de referencia inexcusable en los estudios económicos, que es el servicio de estudios del Banco Bilbao-Vizcaya. Insisto, servicio pionero en las investigaciones económicas regionales de los años cincuenta y que por primera vez presenta, junto con la renta nacional, el cálculo del cuadro macroeconómico regional consumo/inversión de cada comunidad autónoma e incluso por provincias. Pues bien, éste es el diagnóstico del servicio de estudios del Banco Bilbao-Vizcaya sobre nuestra comunidad a través de la referencia, insisto, del diario *ABC*.

«Comunidad Valenciana. El desarrollo bastante homogéneo de sus tres provincias la configuran como una región con grandes expectativas. Situada en la zona templada del desarrollo económico, destaca la baja dimensión relativa de su consumo público, —la baja dimensión relativa de su consumo público—, cierta debilidad inversora, un alto nivel de industrialización y una carga

fiscal sobre las familias bastante moderada. El nivel de ahorro ajustado a la media nacional.» Por consiguiente, éste es el diagnóstico del único organismo que hoy por hoy y en cualquier Facultad de Económicas se estima como fiable para el estudio de la renta nacional de España y su distribución, tal y como acabo de decirles.

Bien. Insisto que prudentemente yo no quiero dar mi estimación, me acojo a lo que terceros en discordia y un diario como es el *ABC* ha publicado recientemente.

Y es preciso señalar, es preciso señalar que este diagnóstico, que este estudio, es anterior a la recuperación evidente de nuestra economía. Recuperación que, como está claro, se está produciendo a un ritmo que todos los indicadores, todos los indicadores, están señalando como superior a la media española.

Y parece lógico que si a usted, señor presidente, hay quien le imputa todos los fallos, también será justo anotar en su balance los aciertos. Porque, si a esta situación esperanzadora se llega a partir de un profundo bache económico, algo, digo yo, habrán tenido que ver usted y la voluntad de su gobierno al no haber permanecido pasivos ante los acontecimientos, al haber tenido una adecuada capacidad de respuesta, al diseñar y aplicar una política activa que marcara en el contexto de la Unión Europea nuestro horizonte como sociedad, como pueblo, con unos objetivos concretos y unas actuaciones colectivas a realizar con el esfuerzo, con el sacrificio, si es preciso, de todos.

Y ahí está ese acuerdo, ese compromiso de empresarios y sindicatos con el gobierno valenciano, en un programa vigente hasta 1999, que es el mejor aval de su política de compromiso, consenso y confianza en nuestra sociedad. Y que desde el despecho partidista no es aceptable descalificar con argumentos de mercachifle político.

Ayer nos hablaba usted, señor presidente, de la estabilidad política como condición necesaria para poder aprovechar íntegramente las ventajas de la recuperación económica. Estabilidad necesaria para despejar la incertidumbre, para difundir seguridad y certeza.

Y yo quisiera brevemente señalarle la importancia que sobre este compromiso político, sindical y empresarial adquiere la certeza. La certeza que para los agentes económicos y sociales supone el respeto a los acuerdos, a los compromisos adquiridos por usted como presidente de todos los valencianos. Certeza para las empresas respecto a los apoyos a su desarrollo, información, renovación y apoyo tecnológico, así como al mantenimiento y potenciación de las inversiones públicas en infraestructuras básicas. Certeza para los sindicatos de que sus esfuerzos y renuncias se ven compensados al ser considerada la lucha contra el desempleo como una urgencia absoluta a la que deben someterse el conjunto de todas las políticas, de toda la acción del gobierno, en un marco de cohesión social, de solidaridad y de un claro compromiso en mantener e incluso reforzar la responsabilidad pública en el bienestar social.

Y, llegados a este punto, quiero reivindicar en nombre del Grupo Socialista otras certezas que usted ya expuso claramente ayer, pero creo necesario, y más en estos tiempos, recalcar y destacar adecuadamente. Me refiero, señor presidente, a la seguridad de que los servicios públicos esenciales, la educación, la sanidad y los servicios sociales en general, son y van a seguir siendo responsabilidad pública y, por consiguiente, elementos fundamentales de esta acción de gobierno.

Para nosotros, como socialistas, este compromiso con nuestra sociedad es un principio programático e ideológico irrenunciable. No deseamos una sociedad dual, una sociedad injusta donde el origen, la posición inicial de los ciudadanos en la distribución de la riqueza determine irreversiblemente su futuro y sus derechos.

No quisiera por ahora plantear aquí la dicotomía público-privado en términos amplios, pero sí señalar con rotundidad que los bienes públicos, los bienes preferentes, la educación, la sanidad, son y deben a nuestro juicio seguir siendo una oferta pública universal, gratuita y de calidad a la cual todos los ciudadanos, por el simple hecho de serlo, tienen derecho.

Y nos oponemos a un modelo diferente, que, aunque se comprometa a mantener el nivel de gasto social, se deslice a su gestión privada, favoreciendo el lucro en la prestación de los servicios esenciales. Porque, cuando esto ocurre, acaba prevaleciendo el principio de capacidad de pago sobre los derechos universales de la ciudadanía. Y esto acaba quebrando la cohesión social, la solidaridad, para conducirnos a una sociedad donde quien más tiene dispone de más oportunidades y de más ventajas.

Respetamos el principio constitucional de libre empresa. Pero nos oponemos a que las transferencias de fondos públicos, actividades privadas, favorezcan negocios privados de forma discriminatoria y acabe inevitablemente degradando los servicios públicos en unos momentos en los que, ganada ya la batalla de la generalización, de su extensión universal y gratuita, es preciso ganar, mejor dicho, continuar ganando, la batalla de la calidad. Educación Pública de calidad, sanidad pública de calidad, servicios sociales de calidad.

Esos, señor presidente, son nuestros retos, que usted comparte, pero ante los cuales le incitamos, alentamos y apoyamos decididamente.

Y ahora, señor presidente, quisiera trascender del ámbito de los derechos personales para reivindicar también certezas, para despejar incertidumbres, acerca de otro componente fundamental de la democracia, que son nuestros derechos colectivos, nuestros derechos nacionales, como un pueblo con identidad y cultura propia que, desde una concepción solidaria, defendemos y reivindicamos hoy como ayer, hoy más que nunca.

Usted hablaba ayer de la voluntad de su gobierno de seguir pulsando la presencia social del valenciano como garantía de la identidad de nuestro pueblo. Pero no sólo como una obligación estatutaria, sino sobre todo como una obligación moral. Tiene usted aquí nuestro total apoyo desde una voluntad de confianza, desde una concepción de valenciano como patrimonio de todos, como instrumento de comunicación y convivencia.

Pero, señor presidente, comprenderá usted que las ambigüedades de algún grupo político, que la falta de compromisos claros y ciertos en un clima político en el cual vemos cómo proliferan incluso en estas Cortes amenazas de derogación de leyes ya aprobadas, nos preocupe, nos intranquilece, como preocupa a tantos y tantos ciudadanos.

Y el Grupo Socialista quiere contribuir de forma positiva y decididamente a disipar esta incertidumbre, a garantizar a nuestra pueblo la certeza de que un instrumento jurídico como es la Llei d'ús i ensenyament del valencià, que fue, ha sido y sigue siendo un elemento importantísimo de normalización cultural y de convivencia social, va a seguir no sólo en vigor sino desarrollándose, de acuerdo también con las previsiones de la Logse, hacia la plena normalización del valenciano en nuestro sistema educativo. Tanto garantizando una enseñanza obligatoria, efectiva e integradora del valenciano a todo el alumnado en los niveles no universitarios, como garantizando asimismo la enseñanza en valenciano a través de los diferentes programas de educación bilingüe, de acuerdo con la demanda social y con el respeto a la realidad de cada frente educativo.

Y en este sentido, les anuncio ya, señorías, una propuesta de resolución del Grupo Socialista, propuesta que no es sino la renovación por parte de esta Cámara del compromiso político alcanzado ya hace once años en Alicante, propuesta, señorías, que a no dudar su votación unánime en esta Cámara disipará dudas, despejará temores e infundirá certeza y confianza.

Nuestro pueblo espera y necesita de sus representantes —y somos todos, señorías, todos, no sólo el gobierno— un ejercicio de responsabilidad, un compromiso por encima de los intereses de partido para aprovechar la recuperación económica. Para generar el máximo nivel de empleo. Para resolver el angustioso problema del agua. Para ilusionar a nuestros jóvenes con su futuro. Para tantas otras cosas que son los problemas que preocupan a los ciudadanos, que son los intereses globales de nuestra sociedad.

Nuestro pueblo necesita que recuperemos, que nos situemos en esa cultura del compromiso, del pacto, que es patrimonio histórico de los valencianos. Y yo lamentaría sinceramente que, desde los legítimos intereses políticos propios, que yo siempre respetaré aunque no comparta, podamos fracasar en el intento de sumar esfuerzos cuando se trata de defender los intereses generales de nuestra sociedad y su proyección futura.

Muchas gracias.

(Ocupa la presidència el Molt Excel·lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El señor presidente:

Muchas gracias, señor Bru.

Senyories, la sessió se suspén i continuarà esta vesprada a les cinc i mitja. La presidència vol advertir que se celebrarà la Junta de Síndics a les cinc i, encara que el termini siga de mitja hora, fins les tres de la vesprada tenen temps per a presentar les resolucions.

Se suspén el ple.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 10 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 40 minuts.)

Debat i votació de les Propostes de Resolució derivades del debat sobre declaració de política general

El señor presidente:

Señorías, continúa la sesión.

Vamos a pasar al debate de las propuestas de resolución. La presidencia quiere aclarar que, salvo que se haga llegar a la presidencia un orden diferente, de acuerdo con el reglamento y la resolución de presidencia, el orden es, dentro de la oposición, del grupo mayoritario a los minoritarios, y al final el grupo que sustenta el Gobierno.

Por lo tanto, es el Grupo Popular quien interviene en primer lugar. En segundo lugar, el Nacionalista Unión Valenciana. En tercer lugar, el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida. En cuarto lugar, el Grupo Mixto. Y el quinto lugar el Grupo Parlamentario Socialista. Y, salvo que se haga un planteamiento en contrario, el orden es el orden de presentación que ha hecho cada grupo parlamentario. Lo digo para la ilustración de los señores diputados que no estén suficientemente ilustrados.

Y dicho esto, y sin más preámbulos, el señor Maluenda tiene la palabra para defensa de la primera del Grupo Parlamentario Popular.

Proposta del G.P. Popular sobre debate general

El señor Maluenda Verdú:

Molt Excel·lent President.

Señorías.

La propuesta de resolución que definiendo en nombre del Grupo Parlamentario Popular dice: «Las Cortes Valencianas

acuerdan, al amparo del artículo 50 de la Ley de Gobierno Valenciano, celebrar un debate general en el que el presidente de la Generalidad y los diferentes grupos parlamentarios puedan plantear las diferentes alternativas de acción política y de gobierno.»

Sus señorías saben que durante el debate celebrado ayer entre nuestro presidente, señor Zaplana, y el señor Lerma, hubo un momento del debate en el que el señor Zaplana, nuestro presidente, señor Zaplana, hizo un reto político parlamentario claro al señor Lerma, para que se celebrase un debate general en el que se pudieran discutir las alternativas a esa política que el Gobierno socialista ha estado aplicando en nuestra Comunidad. Y el señor Lerma aceptó, recogió el guante, por decirlo de forma expresiva, aceptó el guante y, por lo tanto, pretendemos con la resolución que se formalice la celebración de ese debate y que sean las Cortes Valencianas en su soberanía las que acuerden, porque así se estipula también en el artículo 50 de la Ley del Gobierno Valenciano: «Los debates de política general se pueden realizar a petición del presidente del gobierno, o a petición de las Cortes.»

En este caso concreto, la propuesta es que las Cortes se manifiesten de forma favorable a que se celebre ese debate. Creemos que este debate es necesario, estamos convencidos de que después del repaso que ayer se dio a cada una de las deficiencias que está sufriendo nuestra comunidad por el desgobernado que, al frente de la Generalidad está haciendo el partido socialista, la alternativa que el Grupo Parlamentario Popular, y otros grupos parlamentarios, puedan presentar a esa política, repito, totalmente nefasta para la mejora de la calidad de vida, para la recuperación económica, para la generación de puestos de trabajo, en nuestra Comunidad, es necesaria que sea contrastada, repito, con esas alternativas que los distintos grupos parlamentarios en sus programas, a través de sus partidos, presentarán en las próximas elecciones.

Como quiera que el Partido Popular tiene enormes posibilidades de recibir el 28 de mayo la confianza del pueblo valenciano, y otorgarnos la responsabilidad de Gobierno de esta Comunidad, entendemos que ahora sí es el momento, después de repasar las asignaturas pendientes que el Partido Socialista ha dejado durante estos 12 años, es el momento, repito, de que estudiemos cada una de nuestras propuestas alternativas, y analicemos el programa que el Partido Popular, a través de su presidente, el señor Zaplana, plantearía en ese debate. Y a su vez los distintos grupos parlamentarios también tienen esa opción de presentar sus propuestas de gobierno para que sean contrastadas.

Y, señorías, juzgar entre todos si efectivamente, efectivamente, tal como quedó patente ayer en el debate de nuestro presidente, señor Zaplana, con el señor Lerma, los 12 años que ha sufrido esta Comunidad de gobierno socialista han sido nefastos, como he dicho, para el desarrollo económico de nuestra ciudadanía, y que la alternativa que cada uno de los grupos presentamos —y de forma especial yo me estoy refiriendo al que presentaría nuestro presidente, señor Zaplana— es mucho más beneficioso, es mucho más conveniente, y es necesario, para que nuestra Comunidad salga de esa crisis en la que ese desgobernado durante 12 años nos ha sumido.

Yo no quisiera pensar que, después de recoger el guante ayer lanzado por nuestro presidente, señor Zaplana, después de recogerlo el señor Lerma, ahora el Grupo Socialista que tiene la mayoría legítima en esta Cámara, le dejase en entredicho y no respaldase la propuesta, repito, realizada por nuestro presidente, señor Zaplana, y que el señor Lerma dijo aceptar, y así constará en el *Diario de Sesiones*.

Por lo tanto, recabo de sus señorías, recabo de los distintos grupos parlamentarios, que tengan a bien apoyar nuestra propuesta, porque entendemos que sería muy conveniente, muy

conveniente, para que cada uno de los distintos grupos que configuran esta Cámara tengan conocimiento directo de esa propuesta alternativa, de esa propuesta de futuro, de esa propuesta que el Grupo Parlamentario Popular, a través de nuestro presidente, señor Zaplana, expondría en la Cámara, y se sometería, obviamente, a la discusión con los distintos grupos, y de forma especial con el señor Lerma, que es el responsable directo de la situación, repito, de la nefasta situación en que se encuentra nuestra Comunidad.

Muchas gracias, señor presidente. Muchas gracias, señorías.

El senyor president:

Muchas gracias.

Turno en contra. Señor Bru, tiene la palabra.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

No sé, aquí me da la impresión de que alguien ha visto muchas películas de aquellas de la Warner Bros, de *Ivanhoe*, de lanzar guantes, retos. Aquí, aquí, la interpretación que se acaba de hacer es una interpretación que sólo cabe en la mente del Grupo Popular, porque ayer en absoluto se dijo nada de eso.

Ayer, ayer, se lanzó una propuesta de celebrar un debate de política general, lo cual ya es contradictorio con las conclusiones de un debate de política general como aquí tenemos. Miren sus señorías, es como si en un diccionario histórico va usted a la voz Colón, y dice: «véase Cristóbal», y va a Cristóbal, «véase Colón». Pues mire usted, dice, «debate de política general»; conclusión magnífica que presenta el Grupo Popular, «que se haga un nuevo debate de política general». Mire usted, el señor Lerma, en primer lugar, le matizó al diputado, Zaplana, lo siguiente, le matizó el presidente Lerma al diputado Zaplana lo siguiente: «¿Quiere usted un debate? Porque el señor Lerma al diputado Zaplana le dijo: «¿usted quiere sectorialmente conseller con conseller? Bien, y si quiere usted presidente de grupo parlamentario a presidente de grupo parlamentario...» El diputado Zaplana es mi colega como presidente del grupo parlamentario, y no es ni más ni menos presidente que el diputado que les habla en estos momentos.

Pero dejando aparte esta cuestión, dejando aparte esta cuestión, a ustedes se les ha ofrecido una transaccional en la cual estamos abiertos, pero abiertos, incluso impacientes, por saber de una vez qué alternativa, qué programa —aparte de agitar aquí espantajos de libros o libritos— tienen ustedes que llevarse a la boca. O sea, ninguno.

Y, por consiguiente, ustedes aparte de hacer una interpretación errónea, incorrecta y fraudulenta del artículo 50 de la ley... (*Remors*.) Errónea e incorrecta y fraudulenta del artículo 50 de la ley, en el cual lo que se establece son debates de política general sobre la acción política de gobierno, en ningún caso se habla de diferentes alternativas de acción política y de gobierno. Y estamos impacientes, porque aquí se ha vuelto a evidenciar que de alternativas nada en absoluto. Palabras, palabras, palabras, como decía aquel.

Por consiguiente aquí, ustedes, el diputado Zaplana, ha desperdiciado una ocasión preciosa para exponer su alternativa, de la cual carece, por muchos libros que se redacten. Y ha habido una clara ocasión de hacerla, que es este debate de política general. Una ocasión desperdiciada por el diputado Zaplana. Y mire ustedes, la palabra pronunciada, como la ocasión perdida, jamás vuelven atrás. El diputado Zaplana ha perdido la ocasión y la oportunidad, y como además ha perdido el debate y ha fracasado (*remors*) en presentar una alternativa, ahora pide, como un maletilla de segunda fila una segunda oportunidad para recuperarse de su fracaso.

Pues mire usted, debe estar agotado, enormemente agotado por el fracaso, porque aquí, evidentemente, ni siquiera comparece a defender su propuesta de alternativa. (*Remors.*) Vitaminas, vitaminas, señor Quirós, para el diputado Zaplana.

Y luego usted, señor Maluenda, pues mire usted, por muchos asesores, docenas de asesores, por mucho que sigan ustedes las tácticas de Goebbels, por mucho que usted diga, «presidente Zaplana y señor Lerma», por mucho que usted repita, «presidente Zaplana y señor Lerma», hay una cosa muy clara: el señor Lerma es un señor y es presidente, y Zaplana es un diputado. (*Remors.*)

El senyor president:

No hay réplica, no.

El senyor Maluenda Verdú:

Yo quiero replicar al diputado señor...

El senyor president:

No, hay un acuerdo de que no hay réplica, señor... (*Remors.*)

Perdón. Señor Maluenda, no hay réplica, lo saben sus señorías muy bien, es el acuerdo de la Junta de Portavoces.

Pasamos a votación la propuesta defendida por el señor Maluenda, en representación del Grupo Parlamentario Popular. Comienza la votación. 26 votos a favor, 48 en contra, 2 abstenciones. Queda rechazada. (*Remors.*)

¿Señor Villalba?

El senyor Villalba Chirivella:

Per a explicar el vot.

El senyor president:

Hem quedat que hi hauria per a fixar posició. Dos minuts, el que hem quedat, senyor Villalba. Si ho vol fer des de l'escó, molt bé. I el senyor Taberner també.

Senyor Taberner, té la paraula primer.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Ja anteriorment havia demanat la paraula també per a exercir eixe torn en contra, que després el senyor Bru ha utilitzat. Havia demanat la paraula i, en tot cas, dir que hem votat en contra perquè nosaltres creem que aquestes Corts en el temps que resta fins a la dissolució de la legislatura el que hem de fer és treballar, impulsar l'acció del govern, controlar l'acció del govern i legislar. Treballar.

Els foros per a debatre els programes electorals de cada partit els tindrem, com marca la Llei electoral valenciana, en el temps suficient i davant de tota la societat valenciana, i en tot cas l'únic debat que nosaltres creem que hauríem exigir és el debat que es poguera establir amb els mitjans de comunicació públics i privats, amb igualtat de condicions, entre els diferents candidats, entre els diferents programes.

Programes de govern. La llei i el reglament de les Corts Valencianes quan es constituïska la nova legislatura. I en el debat de legislatura cada portaveu, cada candidat a la presidència de la Generalitat, tindrà ocasió d'explicitar i exposar en aquestes Corts el programa de govern amb el qual es presenta davant de la Cambra i davant de la societat valenciana. I per això hem votat en contra d'una proposta que anava a desvirtuar el que és el treball que han de fer unes Corts Valencianes com aquestes.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Villalba, té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Hem votat que sí a esta proposta perquè nosaltres considerem que el fonament d'un parlament precisament és parlar, exposar i explicar cadascú les seues propostes. Ahir, en un debat en el qual ni entraven ni eixíem hi hagué una autorització, i hui pareix que hi ha una desautorització.

A nosaltres este debat de propostes, este debat de programes ens convé i ens pareix adequat, perquè com ja diguérem en el debat de política general serem decisius per a qui haja d'estar desenvolupant l'acció de govern, i no ens importa, en absolut, avançar uns mesos quin serà el programa susceptible de negociar per qui vulga, o finalment quede sense rebre el nostre suport.

Per tant, hem votat que sí convençuts que no hi ha res més important en un parlament que debatre propostes de govern, i convençuts que Unió Valenciana sí que té coses que dir, i per tant, estarem a favor que en les Corts es pogueren dir. Hem votat a favor perquè sí que creiem que és molt adequat, al final d'una legislatura, poder començar a parlar de la pròxima.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remors.*)

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre un Institut Valencià d'Ocupació

El senyor president:

Gràcies, senyor Villalba.

Anem a passar a la segona proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana. Senyor Aragoitia, té la paraula.

El senyor Aragoitia Calabuig:

(*Remors.*) Se'm sent? Ara, moltes gràcies. És que fins ara no em sentia. No, no; estava desconnectat.

Senyor president, senyories. La proposta de resolució que portem ací, perfectament coherent amb l'explicació que el portaveu del nostre grup va donar en la seua intervenció, té com a objectiu intentar donar una solució, una de les possibles, al problema de la desocupació.

Està clar que tots hem reconegut... (*Pausa.*) Segurament el problema de la desocupació hi ha a qui no li importa. Bé. Com estava dient, és una d'eixes solucions que es poden donar per al problema de la desocupació. Esta proposta, a més, ja té una referència molt clara i molt concreta a una altra proposta que vam presentar en este mateix debat fa dos anys, proposta que va ser transaccionada amb el Partit Socialista i que, del que ahí es va a aprovar, no s'ha fet res de res.

Raó per la qual tornem amb la mateixa proposta, dient que demanem un Institut Valencià d'Ocupació perquè es puguem donar solucions al problema de la desocupació, de forma que puguem tindre totes les competències de l'Inem transferides a la Generalitat Valenciana per a poder donar solucions concretes i correctes a este problema, dins de la capacitat i assumptió de competències que nosaltres creiem que ha de tindre el govern de la Generalitat Valenciana.

Per tant, reiterem el que ja es va dir en la intervenció del nostre portaveu. Reivindiquem les competències de l'Inem per a poder tindre total competència, poder donar solucions al problema de formació, reciclatge, selecció i orientació de treballadors i d'una forma que, coneixent com coneixem, creiem, millor que ningú els valencians els problemes que tenim en la nostra terra, podem donar nosaltres les solucions que d'altres llocs no ens vénen.

Jo crec que es tracta d'una descentralització de funcions, d'assumir competències que podem portar endavant millor que altres i amb capacitat de donar solucions. I lamentem profundament que d'aquella proposta que es va debatre ací fa dos anys i es va aprovar no s'haja pogut fer res.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Torn en contra. Senyor Picher, té la paraula.

El senyor Picher i Buenaventura:

(Remors.) Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En primer lloc, jo creia que l'il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula anava a parlar de l'Institut Valencià d'Ocupació, però després en la segona part ha començat a parlar de les transferències de l'Inem, i jo crec que no es correspon una cosa amb l'altra, amb el que estava dient.

Mire, jo crec que no fa falta un Institut Valencià d'Ocupació, li ho dic així. El que hi ha previst, i el conseller així ho ha plantejat en el seu moment i el president ho ha dit també en el debat de política general, ha parlat del Servei Valencià d'Ocupació, que és un compromís del govern valencià i de la conselleria respectiva perquè es faça en la pròxima primavera, i que està en marxa, i que les previsions són que en abril d'este any estiga ja en funcionament.

Per tant, nosaltres ens anem a oposar a eixe Institut Valencià d'Ocupació que vosté proposa, perquè crec que no aporta res al que vosté ha plantejat. Per tot això ens anem a oposar.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Algun grup desitja fixar la seua posició?

Passem a votació la proposta de resolució. Comença la votació. 30 vots a favor, 38 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.940. Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. La senyora Marcos té la paraula.

Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre un pla interdepartamental de suport real a la comunitat sorda

La senyora Marcos Martí:

Senyores i senyors diputats.

Aquesta resolució diu que el Consell presente, abans de la finalització d'aquesta legislatura, un pla interdepartamental de suport real a la comunitat sorda, on es reflecteixen, en primer lloc, les mesures concretes realitzades en compliment de la Resolució 195/III aprovada per les Corts l'11 de maig de 1994, quines són les mesures proposades en el pla interdepartamental i la seua quantificació econòmica i els mecanismes clars i permanents de participació en l'elaboració i seguiment de l'esmentat pla per les organitzacions de les persones sordes de la nostra comunitat.

Les Corts Valencianes varen aprovar una resolució el dia 11 de maig on es preveia que, en el termini de sis mesos, el govern valencià presentaria davant d'aquestes Corts un pla de suport real a la comunitat sorda. La veritat és que el pla s'esgotava en novembre, i fins aquests moments, és a dir, alguns mesos després, aquest pla no s'ha presentat a les Corts. Però no sols això, sinó que s'han incomplert algunes de les qüestions que estaven en la resolució.

Pensem que quan es parla de política, que quan se senten coses com les que s'han sentit en este debat d'igualtat d'oportunitats, de recolzament als menys afavorits, de distribució de la riquesa, d'una societat més justa i més desigual, la veritat és que això són paraules i no es concreten en els fets polítics. Per tant, nosaltres volem que aquestes paraules es concreten en els fets polítics. Volem per això que no és bo aprovar resolucions sense voluntat de complir-les. No és bo aprovar resolucions mirant a la galeria. No és bo parlar d'esquerra sense voluntat política de, després, governar per una societat més justa, on s'intente realment fer polítiques que combaten les desigualtats reals.

És per això que pensem que el govern valencià té un compromís, que de les paraules del senyor Lerma en el seu debat deia que estava disposat a fer una societat valenciana més justa, més solidària i menys desigual, i això volem i vol el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida que no es quede en paraules. Volem que efectivament hi haja compromisos de govern, compromisos que, a més a més, el Partit Socialista va adquirir ja fa molts mesos en les Corts Valencianes, que no s'han complit i que estem donant una nova oportunitat perquè, abans de la finalització de la legislatura, això es duga endavant.

Després no diran vostés que no ho estem dient. No es pot permanentment generar expectatives en les persones que tenen dificultats objectives d'accés a la igualtat d'oportunitats i després no complir eixes expectatives. Per tant, pensem i demanem el recolzament de la cambra a aquesta proposició.

Gràcies.

El senyor president:

Gràcies, senyora diputada.

Senyor Picher. Torn en contra. Té la paraula.

El senyor Picher i Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

A pesar que la proposta de resolució que s'aprovà en el seu dia no parlava per a res d'un pla interdepartamental, sinó que parlava d'una sèrie de mesures molt clares i molt concretes, eixa proposta de resolució deia que dins del pla es deuria contemplar reforç de les investigacions lingüístiques, mesures conduents a la realització de la televisió autonòmica d'un programa setmanal presentat per un nadiu de la llengua dels signes, instal·lació en llocs públics de telèfons especials, facilitar l'accés a les comunicacions a la comunitat sorda, etcètera; jo crec que a pesar que la proposta de resolució ja s'està fent i pròximament eixe pla que es va aprovar en eixa proposta de resolució es va presentar al Consell, el Grup Parlamentari Socialista no té cap problema en absolut, senyora Gloria, a acceptar la proposta de resolució que vostés presenten.

Per tant, els anem a aprovar eixa proposta de resolució, perquè creiem que la comunitat sorda s'ho mereix, que tots els grups parlamentaris d'esta cambra els recolzen, i els anem a recolzar, com els ha recolzat sempre el govern valencià des del primer dia.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Picher, el torn per a què era?

El senyor Picher i Buenaventura:

Per a dir que sí.

El senyor president:

Doncs mal utilitzat, senyor Picher. No ho torne a fer. (Remors.)

Algun grup desitja fixar la seua posició?

Passen a votar la proposta de resolució. Comença la votació. 67 vots a favor, 1 en contra, ninguna abstenció. Queda aprovada la proposta de resolució.

El senyor Miquel Ramon i Quiles té la paraula per a la defensa de la seua proposta de resolució.

**Propostes presentades pel diputat
Miquel Ramón i Quiles, del G.P. Mixt**

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Comentem que el debat de política general ha acabat ja, que en estos moments del que es tracta és que cada grup parlamentari aporte les seues iniciatives per a finalitzar el debat amb novetat i amb un real impuls al govern. Jo, amb permís de la presidència, agruparia les dotze propostes de resolució que hem presentat, coherents amb el debat i com a conclusió del que nosaltres aspiraríem que d'este debat poguera aprofitar el govern valencià.

Estes dotze propostes de resolució estan encapçalades per la 36.966, la qual fa referència que s'aplique d'una vegada per totes la creació de les emissores d'ones mètriques amb modulació de freqüència. Estes emissores, que estaven creades amb una condició específica que tingueren almenys el 50% de la seua emissió en valencià, en estos moments no està ocorrent així, com diguérem en el debat de política general.

Per això li demanem al president de la Generalitat que complisca la llei i que faça que les emissores d'ones mètriques emeten almenys el 50% en valencià, i si no, s'actue en conseqüència.

La 36.973 demana a estes Corts un segon canal de televisió valenciana que emeta exclusivament en valencià. Sé que no és una petició novedosa, és una proposta que ja s'ha realitzat en esta cambra, que a més a més s'ha aprovat per majoria en una altra legislatura, però hui en dia encara, malgrat la receptivitat que hi hagué en aquell moment, encara en estos moments no tenim ni la primera ni la segona cadena on es parle en valencià. També demanem una nova emissora de ràdio, en el complex de Radiotelevisió Valenciana, que emeta les 24 hores d'informació exclusivament en valencià.

Finalment, i acabant amb este ventall de mitjans de comunicació, també demanem que la Generalitat urgisca fer un diari íntegrament en valencià, el qual estiga recolzat suficientment per a la seua viabilitat.

En este paquet de normalització lingüística, hem rebut una transaccional a la 36.968, que al mateix temps també transacciona la 36.951 del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, per la qual nosaltres demanàvem, i així ve en la Proposta de resolució transaccionalada, que l'administració perifèrica...

El senyor president:

Perdó, senyor Ramón. Llisca literalment la proposta.

El senyor Ramón i Quiles:

...que l'administració perifèrica utilitze el valencià. I concretament diu: «Les Corts Valencianes insten el Consell per tal que exigisca davant el govern de l'Estat que totes les dependències de la seua administració a la Comunitat Valenciana normalitzen l'ús del valencià i els impressos que es fan servir per al públic estiguen també en valencià.» Proposta de resolució que compleix perfectament les nostres aspiracions i jo crec que fins i tot les amplia amb les aportacions d'Esquerra Unida.

Un altre bloc de propostes de resolució que Esquerra Nacionalista Valenciana planteja a esta Cambra és el referit a aquelles competències que pensem que és urgent demanar de l'Estat. Competències de l'INEM, en una de les propostes de resolució, concerts econòmics en una altra, i que les forces i cosos de seguretat de l'Estat estiguen representats en València per la creació d'un cos de policia nacional valenciana.

En el grapat de propostes de resolució vertebradores plantegem també a la Cambra que el govern valencià paralitze la campanya *La Comunitat* i que es decidisca a utilitzar el gentilici «valencià» en les campanyes de promoció de la nostra nació.

Urgim la creació de la Llei de comarcalització i demanem que urgentment vinga a esta Cambra. I, per últim, en este grapat, demanem la supressió dels governadors civils, ja que en el territori valencià pensem que no és ni útil ni vertebradora esta figura.

Finalment, demanem, i per tal d'arreglar un mal acord que es va prendre en el Senat a proposta del Partit Aragonés, demanem l'aprovació del Pla hidrològic de l'Estat, una necessitat imperiosa per al valencià, que es puga solventar d'acord amb la resolució presa en la cambra alta, que les conques que ens afecten a nosaltres es posen en marxa immediatament, que els transvasaments de l'Ebre i Tajo-Segura es posen en marxa immediatament, a l'hora que s'urgeix també l'aprovació del Pla hidrològic de l'Estat.

Estes són totes les resolucions que Esquerra Nacionalista Valenciana proposa a la cambra, esperant que siguen recollides amb la major de les bondats de les seues senyories.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyories, si no hi ha... (*remors*) Perdó, torn en contra? (*Remors.*) Perdó, té la paraula el senyor diputat.
El senyor Nabàs té la paraula.

El senyor Nabàs i Orença:

Gràcies, senyor president.

Torn en contra de les propostes de resolució del Grup Mixt, excepció feta de la transaccional que ha llegit el Síndic i també excepció feta de la que demana la transferència de l'INEM, que votarem a favor.

Pel que fa al bloc que ha anomenat ell «d'utilització del valencià als mitjans de comunicació», dir-li que la proposta que fa perquè la Generalitat, el govern valencià, cree un periòdic diari en valencià, entenem que ha de ser l'empresa privada qui faça este apostes econòmiques i culturals i, si hi ha eixa iniciativa, evidentment, d'acord amb les previsions presupostàries d'ajut als mitjans de comunicació que utilitzen el valencià, podrà rebre suport. Per tant, no entenem que siga en este moment quan hem de decidir eixa proposta que diu el Síndic del Grup Mixt.

Pel que fa a la creació d'una nova emissora de televisió en valencià o un nou canal de televisió tot en valencià, dir-li al senyor Miquel Ramón i Quiles i a tota la cambra que entenem que en este moment la utilització del valencià en Ràdio 9, tota la seua emissió en valencià, cobreix les aspiracions i les demandes que des de la nostra perspectiva té la societat i, a mesura que l'increment de l'audiència d'esta emissora pública doncs es faça realitat, podrà estudiar-se per l'ens la possibilitat de crear una altra emissora. Però en este moment he de dir-li al senyor diputat o a la cambra que tots els informatius i totes les emissions són en valencià. Per tant, no cal esta proposta.

Allò del nou canal de televisió tot en valencià, des de la nostra perspectiva, també respon al mateix consell d'administració de televisió valenciana, que ha de donar resposta a esta proposta que està estudiant-se en moltes ocasions i és possible

que en este moment les disponibilitats econòmiques no aconsellien iniciar este projecte que podria ser interessant en un futur no molt llunyà.

He dit ja que a la proposta de l'INEM votarem que sí. Per tant, no diré absolutament res. I, pel que fa a la transferència a la Generalitat de diferents figures recaptatòries, impositives, he de recordar-li al Síndic que en el Consell de Política Fiscal i Financera és on s'acorda la participació de les diferents comunitats autònomes. I la proposta del Grup Parlamentari Socialista és clara i el president de la Generalitat l'ha feta palesa en el seu debat de política general este mateix matí. En la línia d'anar acostant-nos perquè el finançament de les comunitats autònomes s'aproxime ràpidament d'acord amb les diferents prestacions que ha de fer, les diferents competències per càpita i arribem fins a eixe punt. Eixa proposta, que deu fer-se al Senat, ha explicat el president de la Generalitat que la farà pública als diferents síndics dels grups parlamentaris. Per tant, la proposta que vosté fa l'ha plantejada ja el president de la Generalitat i, per tant, a eixes propostes de caire economicista o econòmic, de recaptació d'impostos, també votarem negativament.

El senyor president:

Hi ha algun torn en contra de l'esmena transaccional o de l'esmena referent a la transferència de les competències de l'INEM? *(Pausa.)*

Si no hi ha inconvenient, podríem passar a votar en primer lloc la Proposta de resolució 36.967, que fa referència a la transferència de l'INEM; després votariem separatament la transaccional i després, si no hi ha inconvenient, conjuntament la resta de les propostes de resolució que ha defensat el senyor Miquel Ramón. *(Remors.)*

Anem a votar les dues primeres i així «netejaem el tall», que diem els valencians. *(Remors.)*

Primer votem la 36.967, que és la de l'INEM. Comença la votació. 71 vots a favor, 1 en contra, cap abstenció. Queda aprovada.

Proposta de resolució transaccional a la Proposta de resolució 36.968, que fa referència a la normalització lingüística en l'administració perifèrica. Perquè quede clar. Comença la votació. 64 vots a favor, 1 en contra, cap abstenció. Queda aprovada.

Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Senyor president, no tots els diputats i diputades han pogut votar perquè hi havia una qüestió que la presidència no ha vist quan jo demanava la paraula, en el sentit que hi ha una esmena també del meu grup que fa referència i que entra també en aquesta transaccional. El que li pregaria...

El senyor president:

Ho ha dit el senyor Miquel Ramón. La transaccional era entre la d'ell i la de vosté. Per tant, jo entenia que estava retirada.

El senyor Taberner i Ferrer:

Perfecte que siga així, però en tot cas, perquè quede constància, crec que no passa res que tornarem a repetir la votació. *(Remors.) (El senyor president desconnecta involuntàriament el micròfon.)*

El senyor president:

No, no. Senyor Taberner, té la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Sí, senyor president. Simplement el que li pregue és que, si no hi ha inconvenient, que es repetisca la votació. Perquè el meu grup vol votar eixa proposta, perquè tenim una esmena nostra, i que no hem pogut votar perquè no havíem entès de la presidència que estava inclosa la nostra proposta en eixa resolució. Crec que no hi ha cap inconvenient en repetir la votació.

El senyor president:

Una aclaració, senyor Taberner, per a no haver de repetir més vegades. El senyor síndic del Grup Mixt ha dit que entre l'esmena d'ell, que és la 68, la que acaba en «68», i la de vosté, que és la que acaba en «51», havia una esmena transaccional, que és la que ell ha defensat i que és la que jo he passat a votació. Jo entenc que queden retirades les dues propostes de resolució i el que hi ha és una resolució transaccional. El seu grup no se'n ha adonat d'això? És això el que volia dir? I vol votar-la, no? *(Remors.)*

Repetim la votació. Comença la votació. Vots a favor, 70; 1 en contra. Queda aprovada la proposta de resolució transaccional.

La senyora Marcos crec que havia demanat la paraula per al sistema de votació de la resta de les propostes de resolució defensades pel senyor Miquel Ramón. Té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Sí, senyor president. Per a demanar que la votació es faça d'una en una. I no conjuntament.

El senyor president:

Si no hi ha inconvenient, la presidència farà menció de les propostes de resolució pel número de registre, que tots els diputats coneixen.

Per tant, passem en primer lloc a votar la 35.966. Comença la votació. Vots a favor, 10; 39 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.969. Comença la votació. 5 vots a favor, 46 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.972. Comença la votació. 5 vots a favor, 39 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.973. Comença la votació. 4 vots a favor, 45 en contra, 1 abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.974. Comença la votació. Vots a favor, 6; 44 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.975. Comença la votació. 5 vots a favor, 46 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.977. Comença la votació. Vots a favor, 11; 40 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.978. Comença la votació. 10 vots a favor, 41 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.979. Comença la votació. Vots a favor, 5; 41 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.980. Comença la votació. Vots a favor, 5; 41 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada la Proposta de resolució 36.980.

Il·lustres Senyors Diputats, la sessió continuarà demà a les deu del matí.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 30 minuts.)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 0010024146 de las Cortes Valencianas en el Banco Central-Hispano, urbana plaza de la Virgen (Valencia), entidad 0049, oficina 0781, la cantidad de pesetas, mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions: 11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial: 7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions: 5.600 pessetes
4. Números solts: 100 pessetes

Imprés en paper reciclat

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cor-
tes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4.
46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.
